HELLAS

1908–1933

Rudolf Persson.

Det Hellas som kommer

— klubbens framgångsrika ungdomar —

läser bäst och billigast

om sin egen och andras idrott i den nya, vakna, 15-öres

Pojkarnas Idrottstidning

Köp den nästa onsdag!

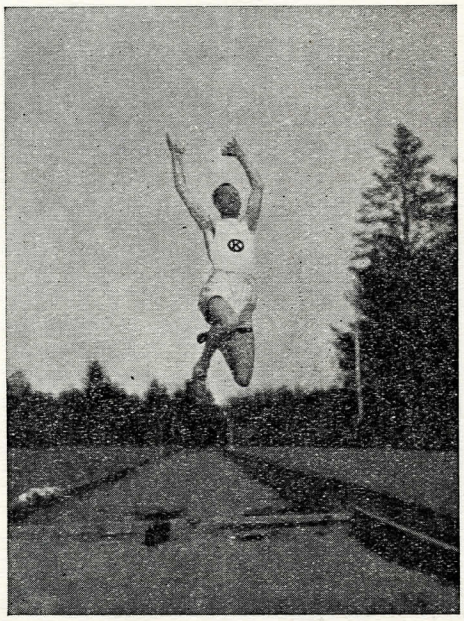

NK *leder....*

Alla idrottsmän gå gärna till NK för att utrusta sig, icke minst därför, att de veta att de där få praktiskt taget *allt*, det må gälla allmän idrott, fotboll, tennis, rodd, boxning, segling o. s.v. Likaså är NK ett omtyckt ställe för idrottsmännen för ekiperingen — allting modernt, i bästa stil och i prislägen som passar var och en.

A/B NORDISKA KOMPANIET

Det finns hos PUB!

Ja, vad Ni för tillfället önskar Er, — kläder och ekiperingsartiklar åt Er själv eller familjen — böcker till bokmalen — alla slags sportartiklar till sportsmannen — så finns det hos PUB. Och inte nog med det — det finns i bästa kvalitet, största tänkbara sortering och till priser som äro överkomliga för alla. Här äro några tips.

HELLAS TERRANGSKO

För tränings-promenaden är denna specialkonstruerade vandrarsko, för vilken PUB är ensamförsäljare, idealet. Den är tillverkad av kraftigt, mjukt sportläder, samt försedd med stadigt metallstöd.

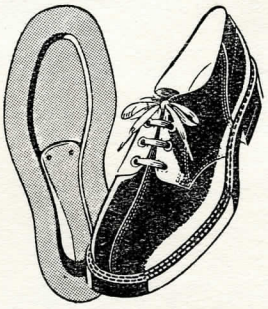

Storl.	31-33	34-36	37-40	41-47
Kr.	9.50	10.50	12.50	13.50

Handsknytt . . .

Handlaskade, äkta svinskinnshandskar för herrar finnas hos PUB till ..... **Kr. 14.50.**
Handskar av Castor **Kr. 5.75.**

Herrekiperingen är en intressant avdeln.

Utan tvivel komma herrarna att förvåna sig över att där finns så många bra varor till så låga priser. Vi nämna blott denna eleganta skjorta av engelsk glanspoplin till . . . **Kr. 11.50.**

Nu skall baskern ha skärm . . .

Ovanstående variation av den odödliga baskermössan är försedd med foder och svettrem — **en nyhet hos PUB — Kr. 4.75.**

Gör ett besök och se alla våra verkligt eleganta ekiperingsartiklar.

*

I sportavdelningen finner Ni allt vad Ni behöver för friluftsliv och idrott.

PUB

PAUL U. BERGSTRÖMS A.B.
DROTTNINGGATAN 74 - HÖTORGET 13

HELLASBLADET

N:r 9 | 25-årsjubiléet den 22 oktober 1933 | Årg. 18

25 år.

Vilken ålder kan väl vara skönare för en man, än när första kvartsseklet är nått!

Barndomens lustiga lekar äro bytta mot dådkraftig insats i livet självt; pojkårens streck och listiga ränker förvandlade i högvälvda planer och klartänkta kalkyler; ynglingatidens romantiska drömmerier och håglösa längtan omsatt i målmedveten vilja och ambitiös framåtanda...

Stark, skön, stolt står 25-åringen som en nymogen man: stark i tron på sig själv, skön i sin ungdomliga spänst, stolt över blodet, som sjuder av lust att verka, att våga och vinna, att leva...

Så står också 25-åringen Hellas i dag — en grekisk yngling lik, som vuxit ut till man och redan fått första segerkransen virad kring sitt klara ämne. 25 år har han bakom sig av kamp och strävan, av framgång, missräkningar, nya mödor och ny medgång — 25 år, under vilka han i strider med sig själv och mot andra danats till en kraftfull, trosviss kämpe i slagets allra främsta led.

Det är Hellas av i dag.

Vi hellener räkna det som en ära att tillsammans utgöra detta Hellas. Dess livskraft är vår livskraft, dess sorger våra, dess framgångar också våra. Vi svetsa oss samman inför nederlagen, vi spänna i gemensam ävlan våra bästa krafter och vi jubla samfällt över vunna segrar.

Just nu ha vi rätt och anledning att mer än eljest glädjas. Efter år av målmedvetet, strävsamt arbete står klubben vid fyllda 25 år högre än någonsin; dess namn är känt och aktat långt över landets egna gränser och dess representanter ha med framgång och skicklighet — och alltid med ära — fört de gröna färgerna till torgs.

Jubileumsåret har kommit med en utlösning av länge maganiserad kamplust, av den mogne mannens segervilja, och när vi i dag precis på 25-årsdagen av Sällskapet P. G:s Sim- och Idrottsklubbs första blygsamma framträdande gå att med fest och folk, musik och medaljer fira klubbens första kvartssekel, så sker det i det glada medvetandet, att vi verkligen ha något att fira.

En epok är nämligen slut: Hellas barndom och ynglingaår. Men framför oss väntar den mogna mannaålderns sköna kamp, och vi stå redo att ge oss in i den, icke som en förvuxen bokmal, ej heller som en bleknosig stugsittare eller som en håglös dandy, men väl som en i sin egen kraft sund man med muskler och sinne svällande av energi och med hjärtat mottagligt vänt mot livets bästa och högsta värden.

Vi äro på väg att förverkliga det gamla slitna mottot från den urhellenska tiden själv: En sund själ i en sund kropp.

Och vi ha — trots alla våra brister — gjort det moderna Hellas till något av det som Farbror själv väl innerst inne önskade, när han för 25 år sedan samlade sina pojkar till den nya idrottsklubben: Gärna en utåt stark och lysande förening, men främst dock en sammanslutning, där det goda kamratskapet är det bärande, lyftande, segervinnande.

Bertil Nordenfelt.

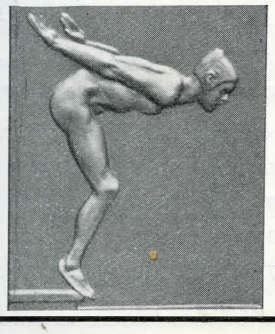

SIM- & IDROTTSKLUBBAR!

Förslag till **medaljer, plaketter, föreningsmärken** och **klubbmästerskapstecken** utföras kostnadsfritt.
Begär vår katalog å medaljer och plaketter av standardmodell.

C. C. SPORRONG & Co.

KUNGSGATAN 17 - Tel. Namnanrop »Sporrong & Co.» - STOCKHOLM 1

ALLA BARN I BÖRJAN

Gamla minnen från P. G:s första dagar.

"Farbror" Ernst Klefbeck.

Kalle Läger är envis som alla tidningsmän och vill den här gången, att jag skall skriva något för jubileumsnumret. Och eftersom det är jubileum, så gå ju tankarna tillbaka till flydda tider. Nu har, som Ni vet, Hellas vuxit fram ur den gamla klubben P. G. Jag tänkte då, att det kanske kunde intressera någon att höra, huru vi hade det under de första trevande åren av den klubbens tillvaro.

Mina första södergrabbar hade slutat sin läsning på våren 1899. Och vi samsades då om att vi skulle träffas i fortsättningen och ha litet roligt tillsammans. Vi samlades först till regelbundna månadsmöten med växlande program. Bland annat förekom det (det var vid julfesten) litet anspråkslös sällskapsteater. Det var härur, som Hellas' teater sedermera växte fram.

Men icke kunde söderpojkar sitta inne bara. Vi måste naturligtvis ut och röra på oss litet också. Och då enades man ju självfallet allra först om läderkulan. Vi började sparka på den lilla skolgården vid Malongen. Men det blev ganska dyrbart i längden. Ty det var många doror som pangades. Då flyttade vi oss utanför staden. Ibland till Källtorp, där var fjärde spark hamnade i spat. Ibland foro vi ut till någon kamrat, som bodde på landet. Ibland ut på vinst och förlust, alltid med kulan med. Regelbundet hade vi träff varje onsdags kväll. Vid ändan av Bondegatan lågo förtöjda en mängd s. k. likkistor, d. v. s. gamla roddbåtar, som kunde hålla sig på vattnet, om man flitigt öste. Den ena gången kunde vi bara ro till en liten holme i Hammarbysjön, en annan sträckte vi färden till Långsjön. Men huru liten fläcken än var, så nog gick det att sparka. Och gott humör felades aldrig.

Men det är ju klart, att södergrabbar, när de sparkat sig varma och trötta, icke kunde nöja sig med att bara titta på vattnet, om det fanns något sådant i närheten. De måste ju naturligtvis på huvudet i spat också. På våren och sensommaren kunde det vara nog så kallt. Men det gick ju icke an att vara badkruka, utan på huvet i, även om det sved i det fina prästskinnet.

Så skulle man ju också hava litet fri idrott. Och det blev mest att knata på landsvägen ovanför Skanstull. Och där gnodde grabbarna friskt, fastän det på den tiden icke alls var så modernt att idrotta, utan alla gamla förståndiga människor runkade på huvudet åt sådana galenskaper.

Om prästen kunde bli fri någon söndag, så togo vi fram cyklarna och körde litet längre bort från staden. Och som prästen var något fetare än grabbarna, så rann flottet av honom. Men det hade de så litet förbarmande med, att de ritade karrikatyrer av honom med ganska markerade svettränder. Och han blev så ledsen så.

Grabbarna blevo emellertid allt styvare och prästen sackade mer och mer bort mot jumboplatsen. Och då steg modet hos dem. De började längta efter att få tävla med andra. Och så bildades 1908 P. G:s Sim- och idrottsklubb. Den gamla klubben hade varit fullständigt fri från allt påhäng: styrelse, registrering av medlemmar, stadgar, sammanträden m. m. Men den speciella idrottsklubben måste ju organiseras på det vanliga sättet. Sammanträdena buro dock i det längsta en härligt fri prägel. Ytterst sällan kröpo vi in i en lokal, där man skulle placeras kring ett bord, ordföranden dunka med en klubba och protokoll skrivas och justeras. Utan när vi hade sprungit med de andra ett tag och skulle taga igen oss, så ställde vi oss i en ring kring ordföranden. Och där fattades hastigt och lustigt beslu-

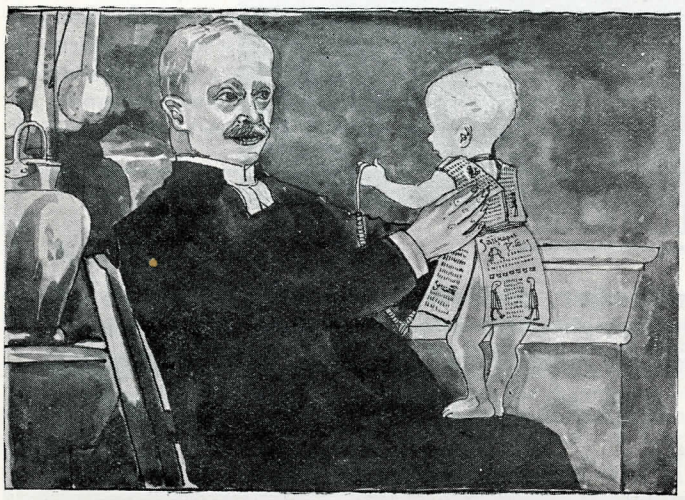

Så här såg Hellas ut i sin allra grönaste barndom, när klubben ännu hette P. G. och "Farbror" formligen fick hålla den lille pysen på sitt knä. Teckningen är hämtad ur P. G:s allra första, handskrivna tidning, "Pegasen", i seklets början.

25-åriga hellener

»Trotjänare» som belönas.

Inte mindre än 26 hellener finnas kvar i vår klubb, vilka voro med ända från början och alltså kunna fira jubileum även de. De äro:

Sven Ahlgren,
Fritz Alenius,
Simon Alenius,
Ivan Bolle,
Nils Brodén,
Einar Carlsson,
Rickard Dahlberg,
Gunnar Eriksson,
Oscar Eriksson,
Fabian Ernolf,
Karl Haglund,
Karl Hellgren,
Sven Holm,
Einar Johansson,
Ernst Klefbeck,
Erik Lindblom,
Karl Lindblom,
Nils Lindblom,
Sven Montan,
Edvin Olofsson,
Ivar Sjönander,
Erik Sundén,
Nils Wind,
Karl Lundström,
Albin Lindgren,
Einar Åhlander.

Liksom vid tioårsjubileét komma dessa gamla kärnpojkar att vid festen på Grand utmärkas med ett särskilt hederstecken för sitt 25-åriga medlemskap.

JUBILÉET

Det har varit vår strävan att fira klubbens 25-årsjubileum medelst storarrangemang för eliten, propagandatävlingar för den stora massan och att genom aktiv insats på alla områden giva klang åt namnet Hellas.

Med sann glädje konstateras, huru inom alla sektioner såväl ledning som aktiva med intresse gått in för att förverkliga denna strävan. Ett sjudande liv har varit rådande under hela jubileumsåret. I allmän idrott stoltsera vi med ett kraftigt inslag i landslagen. Klubbrekorden putsas ideligen. Ja, t. o. m. ett svenskt rekord (kula) har fått giva vika ett par gånger och ett annat står och darrar. Segrar i vårens storstafetter och goda insatser överallt, alltifrån de yngsta i ungdomsavdelningen till de äldre i leden. Simmarna ha också gjort starka insatser såväl i landslag som övriga stortävlingar och pololaget gör allt mera rafflande fighter mot de båda specialklubbarna. Orienterarna kämpa med framgång för sin fina idrott i skog och mark och vinna allt flera anhängare. Handboll, vår senaste sport, bedrivs med liv och lust och har medfört stor framgång och röner allt större intresse. I tennis- och bowlinglägren liksom i skid- och bandygängen råder en glädjande aktivitet. Det arbetas inom alla sektioner.

Ja, vi äro glada och stolta över det som varit. Men framgång förpliktar och vi hoppas, att det unga Hellas, som enligt naturens lag så småningom måste gripa in på olika områden av vår verksamhet, med känsla för klubben och entusiasm skall fullfölja det verk, som deras äldre kamrater vid olika skeden under de gångna 25 åren med uppoffrande arbete byggt upp.

Oscar.

---

ten. Och protokollen hade vi i skallen.

När så framgångarna växte och siffrorna ökade, krävdes en ordentligt organiserad idrottsklubb, som också stod mera fristående gent emot P. G. Så döptes klubben år 1912 om till Hellas och kan i år med heder fira sina 25 år.

Gamle prästen.

»Cirkus Persson» har kommit hem från USA och påstås ska stanna här. Vi har inte kunnat kontrollera detta glada rykte men hoppas det håller streck. Och i så fall önska vi »Cirkus» hjärtligt välkommen hem efter sin långa amerikasejour och lyckönska Hellas till ett nytt kraft- och humörtillskott. Är det jubiléet, som drar?

Liljeholmsbadet
badstubad
öppet hela året
tel. 407138

Höstens orienteringsprogram omfattar i fortsättningen: 22 okt. D. M., 29 okt. Budkavlen och Thors internationella, 5 nov. K. M. och sista serietävlingen, 11 nov. Stigfinnarnas nattorientering (ev. redan den 4 nov.) och 18 nov. nattlig avslutningsfest i gamla kända rahú-tag.

*

Rolf Dillén, som i sitt tredje decenniums slut vaknat upp till nytt liv, stoltserar med årets bästa hellastider på både 100 m. (11.0) och 200 m. (22.6). Klubbmästare alltså i båda grenarna på gamla dagar, vilket var en uppmuntran åt alla de yngre kamraterna och ett bevis på vart verkligt rationell och effektiv träning kan leda.

Tack, Dillas!

Vintersport

Förutom våra välkända skidor erhåller Ni hos oss allt för Er utrustning. Senaste nyheter i **skiddräkter** till verkligt billiga priser. Allt för sport.

BRÖDERNA SANDSTRÖMS SPORTAFFÄR

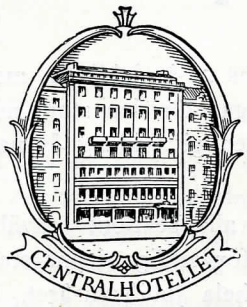

Centralhotellet

VASAGATAN 38
STOCKHOLM

Telefon- o. telegramadress: Centralhotellet

Ett av stadens nyaste och modernaste hotell med enskilt badrum till vart tredje rum.

Enkelum från Kr. 4: 50
Dubberum „ „ 8: —

Hotellets komfort — Hemmets trevnad

Jubileumsårets

Det är väl knappast troligt, att Farbror och hans pojkar tänkte så långt fram som till ett 25-årsjubileum, när de hösten 1908 beslöto sig för att låta »Sällskapet P. G:s Sim- och Idrottsklubb» gå in som medlem i Riksförbundet. Och man har därför näppeligen någon anledning att fråga sig, huruvida deras förhoppningar äro tillfredsställda, när vi nu göra upp bokslutet för år 1933. Men vi kunna konstatera, att det har varit ett gott år, där vi inte endast förmått hävda oss i konkurrensen med andra klubbar utan även förmått göra en allmängagnande insats. Och just den saken är nog Farbror framförallt belåten med.

JUBILEUMSÅRET har varit det bästa hittills i klubbens historia, utan att vi för den skull ha gjort speciella krafttag för att ge just detta år en ökad glans. Allt har gått sin gilla gång i det inre arbetet.

ALLMÄNNA IDOTTEN har varit vår speciella glädjekälla, trots att framgångarna i S. M. varit minimala. Ett enda stackars S.M.-tecken ha vi tack vare Norrby lyckats få mot 7 stycken 1932, och inte heller striden om Standaret blev lycklig för oss. Tio nya klubbrekord säger dock en hel del, om vad våra pojkar gå för.

ALLSVENSKA SERIEN lägga vi av allt att döma än en gång beslag på i strid med Malmö A.I., Örgryte och Boråskamraterna. Vår poängsiffra har ökats till c:a 38.500, vill säga en stegring med bortemot 2.000 poäng från föregående år.

INDIVIDUELLA STJÄRNRESULTAT ha noterats i mängd: Nils Bergström 194 i höjd, Samuel Norrby 15.30 i kula (= svenskt rekord), Erik Pettersson 14.44.4 på 5.000 meter, 8.33.6 på 3.000 meter och 5.29.6 på 2.000 meter, Walle Rahmqvist 14.94 i kula.

STORSTAFETTENA gåvo upptakten till en glänsande säsong, ty vi segrade i svit i de tre stockholmska storloppen, »Stadslöpningen», »Dagbladet», och 25-mannastafetten på Stadion mot Göta och Mode.

ELITSPELEN PÅ STADION med deltagande av amerikanerna och en mängd andra utlänningar blevo en strålande succé, vars make sällan här har skådats, och det var dessa »Elitspel», som utgjorde genombrottet för den svenska fria idrottens häpnadsväckande nydaning.

PROPAGANDAN i fri idrott, som arrangerats i samarbete med St.T.D., blev återigen en fullträff samt bevisade sig vara »pricken över i:et» för huvudstadens och omgivningarnas andraplansmän.

INOMHUSMÄSTERSKAPEN anordnades i säsongens begynnelse av oss, sedan under föregående år blott syd- och västsvenska klubbar fått ha hand om arrangemangen. Då debuterade även för svenskt vidkommande kulstötning inomhus i form av en extratävlan, där våra »tre stora» belade de tre främsta platserna.

UNGDOMSAVDELNINGEN har gått en ny vår till mötes och framgångsrikt utkämpat en rad klubbmatcher i gammal god hellensk anda.

SIMNINGEN har bedrivits om vintern i Centralbadet och om sommaren i Eriksdalsbadet med 20-mannasimningen som årets skarpaste svenska inomhustävlan. Stillastående kan kanske konstateras, men tre S.M.-titlar ha dock tillfallit klubben genom Georg Svensson (400 och 1.500 meter fritt simsätt) och Eugén Ahnström (raka hopp).

POLOLAGET arbetar sig alltmer upp i hotande närhet av de två stockholmska huvudkonkurrenterna, och våra bästa spelare tillhöra redan landslaget.

LANDSKAMPSTRUPPERNA ha i såväl allmän idrott som simning inrymt ett flertal hellener: Norrby, Rahmqvist, Erik Pettersson och Bergström ha representerat mot Norge och Ungern, den förste som dubbelsegrare, de två sistnämnda som vinnare i Budapest; Bertil Berg och Erik Hofm som oumbärliga polovinnare mot England och Finland samt Evert Jernström som flitig simsegrare i England, Georg Svensson i »Nordiska» och paret Eskil Lundahl (ryggsegrare) och Heinz Wiese mot Finland.

ERIKSDALSBADET är på sommaren Stockholms simmarhem och Söders idrottscentrum med simbassänger, tennisbanor, gymnastikredskap m. m.; plats har även upplå-

vackra bokslut.

tits åt frigymnaster, dragkampsmän och boxare från andra klubbar. Säsongen började rekordartat, men regnig väderlek gjorde besöksfrekvensen sämre fram mot höstkanten.

TENNISSPELARNA ha sitt huvudsakliga tillhåll i Eriksdalsbadet, där de fått en ny sandbana under året. Om vintern träna de på Centralbadets banor. Motionssektion med lagom stimulerande tävlingsinslag.

HANDBOLLEN är ett av de största glädjeämnena. A-laget kom trea i D.-M.-turneringen inomhus och segrade i debuttävlingen om D.M. utomhus på Johanneshov. Tidvis ha lagen haft särskild träningslokal men annars hållit till i Södra Latin.

GYMNASTIKEN var förr en av huvudsektionerna, men klubben har nu lämnat Svenska Gymnastikförbundet och bedriver gymnastiken blott som förträning och motion. Lokal som vanligt: Södra Latin.

ORIENTERINGEN har resulterat i en rad framgångar under hösten i klubbmatcher och dessutom har klubben med St.T.D:s hjälp på ett glänsande sätt för tredje året genomfört skolorienteringen, denna gång i trakten av Vårby med 370 deltagare.

SKIDLÖPNING är ur nordsvensk synpunkt en kuriositet, sådan den kan utövas i stockholmstrakten, men våra pojkar tränade hårt under vintern i Jämtland samt ställde sedan upp i S.M.-budkavlen i Boden, där influensa och förkylning dock höll eventuell framgång borta.

BANDYSPELET fortfar att utgöra en besvikelse, och den ljusning, som skönjdes under föregående år, förbyttes i ett nytt bakslag. Klubbens plats är alltjämt Pokalserien.

BOWLINGSPELARNA degraderades föregående år i ligan, men en förbättring i spelstandarden kan åter konstateras. Tioårsjubileum.

OLDBOYSSEKTIONEN har ej kunnat glädja sig åt större framgångar, men sådana eftersträvas ej heller. Gemytliga klubbmatcher i kamratskapets tecken ha utkämpats.

GAMLA HELLENER, eller G.H., har under året blivit livaktigare och tillvunnit sig ständigt ökad aktning under insiktsfull ledning.

MEDLEMSANTALET har minskats genom avskrivning av alltför passiva medlemmar men är detta till trots större än i någon annan ordinär svensk idrottsförening: 855 enligt sista rapport till Riksförbundet.

TEATER OCH REVY har fortfarande gärna spelats av vårt beprövade garde, varigenom traditioner från tiden före klubbens stiftande glansfullt vidmakthållits. Scener: Södra Latin och Grands spegelsal.

EKONOMIEN har i åratal varit klubbens sorgligaste kapitel, men tack vare Elitspelen, Eriksdalsbadet m. fl. inkomstkällor står nu klubben för första gången på länge skuldfri.

INSTRUKTIONSFILM upptogs under Elitspelen på Svenska Idrottsförbundets bekostnad av Skidförbundets ordförande och filmexpert Sixtus Jansson; initiativet till filmningen kom från hellashåll, och svensk fri idrott har härigenom erhållit en förnämlig instruktionsfilm.

AKTIVITETEN är inom klubben mycket stor, och vinterns veckoprogram ser normalt ut sålunda: Måndag gymnastik i Södra Latin, simning i Liljeholmsbadet, onsdag simning i Centralbadet, torsdag gymnastik i Södra Latin, söndag tävlingar av diverse slag samt friluftsträning; under våren tillkommer löpträning tisdagar och fredagar.

STYRELSEN har under Oscar Erikssons oförtröttliga ledning arbetat under gynnsammare förhållanden än kanske någonsin förr.

ALLMÄNNYTTIGA verksamheten kan summeras sålunda: Elitspelen, Propagandan, Skolorienteringen, Instruktionsfilmen, Eriksdalsbadet som ett huvudstadens idrottseldorado, 20-mannasimningen, framtränandet av elitmän till landslagen.

INRE ARBETET har präglats av den allmänanda, som ständigt rått sedan Farbrors egen ledartid, med största vikten lagd vid »bredd» och

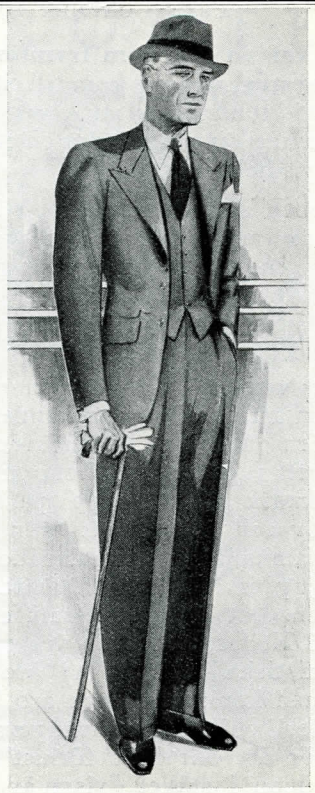

RYDHOLM
HERRSKRÄDDERI
HERRKONFEKTION
STORA NYGATAN 35

Paris i oktober 1933.

Det var en sak, som framför allt slog mig, när jag kom till Stockholm i somras tillsammans med våra amerikanska vänner. Det var den nya hellasandan.

Ögonen strålade med en klarare glans än vanligt både hos ledare och aktiva, en viss självsäkerhet präglade uppträdandet, och den glada optimismen var inte att misstaga sig på i tal och tankar.

Det var väl mycket den stolta glädjen att verkligen ha kunnat genomföra ett sådant häpnadsväckande företag, som att ta hem en stor amerikansk idrottstrupp på eget initiativ och i stort sett egen risk, som framkallat denna självsäkerhet. Men jag tror inte bara detta var orsaken. Det har vuxit fram en ny anda i Hellas. Borta är det gamla pessimistiska gnället "vi äro nog bra, men konkurrenterna äro bättre" eller "vi kan inte arrangera något, för det blir bara förlust". Nu säger man i stället "visst är dom bra, men vi är inte sämre; låt oss fightas om saken".

Det blåser kampanda i gamla Hellas, och si det är något som tål att anteckna med fetstil i jubelåret 1933:s krönika. Ty det ha vi — handen på hjärtat! — inte varit särskilt bortskämda med tidigare.

Man kan inte peka på dagen, när denna anda föddes — den har skapats under hela den sista femårsperioden — men först i år har den slagit ut i sin praktfullaste blom och dragit uppmärksamheten till Hellas såsom aldrig tillförne i dess historia. Få klubbar har det förunnats att fira ett 25-årsjubileum under sådana stormande idrottsliga och organisatoriska framgångar som Hellas i år. Det har varit en fullträff, som blir svår att upprepa. Och den har vunnits på alla fronter av ett manskap, både i ledningen och

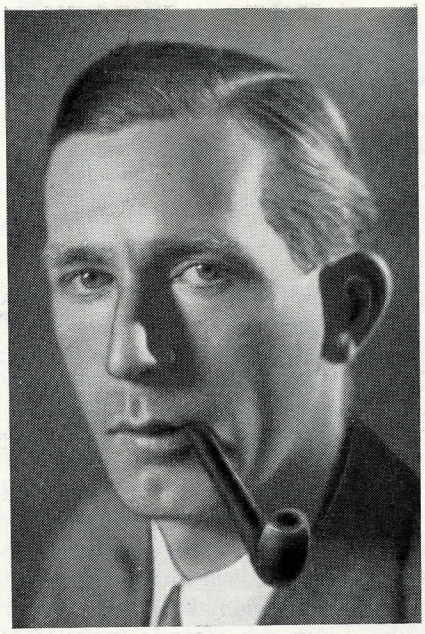

Hugge Björk, senaste pariserfoto.

DET NYA HELLAS

bland de aktiva, som sedan åratal tillhört hellasleden. Inga yttre impulser ha framkallat denna anda, den har framsprungit ur de egna leden, och det är därför man vill tro på dess fortbestånd. trots att det alltid är svårare här i världen att hålla en erövrad position än att erövra en.

En bättre exponent för den nya andan än Samuel Norrby finns inte. Vännen Samuel och hans träningsresultat ha under många år omstrålats av ett visst löjets skimmer, ty Samuel har ju alltid varit så nervös och bortkommen på tävlingar, har aldrig kunnat ge sitt bästa, när det behövts. Och så i år framstiger han plötsligt som en ny människa, utstrålande en självsäkerhet och kamplust, som kommer konkurrenterna att darra i knävecken, vinner europeisk ryktbarhet som rekordslående kulstötare, blir en av landslagets säkraste poängplockare och en av Stadions stora publikfavoriter. Där ha vi årets hellenska anda i dess högsta form.

Och samma anda går igen hos praktiskt taget alla våra förgrundsfigurer, både bland de aktiva och de styrande. Man går in med sammanbitna krafter för att nå resultat, ger sig helt, vågar — vinner.

Ingen kan vara gladare än jag över denna nya hellasanda. Jag har själv för några år sedan tillhört den styrelsefalang, som hyllat vågavinn-principen. Det på sin tid så utskrattade ekonomiska utskottet — "sällskapet för inbördes beundran" — startade sin verksamhet efter dessa linjer och arrangerade, brytande med alla nöjestraditioner inom den stockholmska idrottsvärlden, en rad tillställningar, som gåvo ett för dåtida hellasförhållanden storartat netto, för första gången i klubbens historia sättande ett plus på kassabokens kreditsida. Vi arbetade då efter stora linjer, rörde oss med stora omkostnader och inkasserade stora vinster.

Det var denna officiellt avsomnade tremannakommitté, som på nytt prövade sina krafter i Elitspelen i somras. Själv hade jag blott tillfälle att deltaga i själva grundläggningen och i någon mån i det egentliga genomförandet. Men vi diskuterade nästan alla detaljer per brev och telegram Stockholm—Paris och vice versa, och arbetet lades upp efter samma recept som några år tidigare i E. U.: stora, breda linjer, våga — vinna. Ty man måste sikta mot himlen, om man skall träffa skogstopparna. Och ännu en gång blev succén pyramidal!

Men nu börjar ni väl tycka, att jag inte har någon hut i kroppen, som sitter här och skryter över ett arbete, som så många tillgodoräkna sig äran av. Men sådan är jag. Och de som känna mig vet, att det bara är i glädje över att den framåt — och uppåt — riktade kampanda, som jag alltid älskat och dragit en lans för, äntligen under jubelåret 1933 genomsyrat Hellas och ställt det på en plats i den svenska idrottsvärlden, där det för länge sedan borde stått.

Jag hoppas denna nya hellasanda måtte sitta i ännu många år, och att detta år icke betecknar en topppunkt utan en upptakt till den mest lysande epoken i Hellas historia.

Hugo Björk.

---

gott kamratskap; ett kamratskap som är den enda förklaringen till vår enighet och styrka: var och en har arbetat på sitt håll.

FACIT AV ÅRET är, att det har varit sällsport gott och att samtliga kunna tacka varandra för ett gediget arbete, vilket bådar gott för framtiden och siar om att nu först börjar Hellas' stora period.

Robur.

Utan arbete **gå många av våra kamrater och flera tycks det bli. Skulle det av någon händelse bli frågan om nyanställningar i ditt jobb, gör du klubben en dubbel tjänst, om du omgående underrättar någon i Överstyrelsen. Den har tyvärr fullt med kvalificerade och duktiga pojkar att välja på inom de flesta yrken.**

MÄNNEN BAKOM FRONTEN

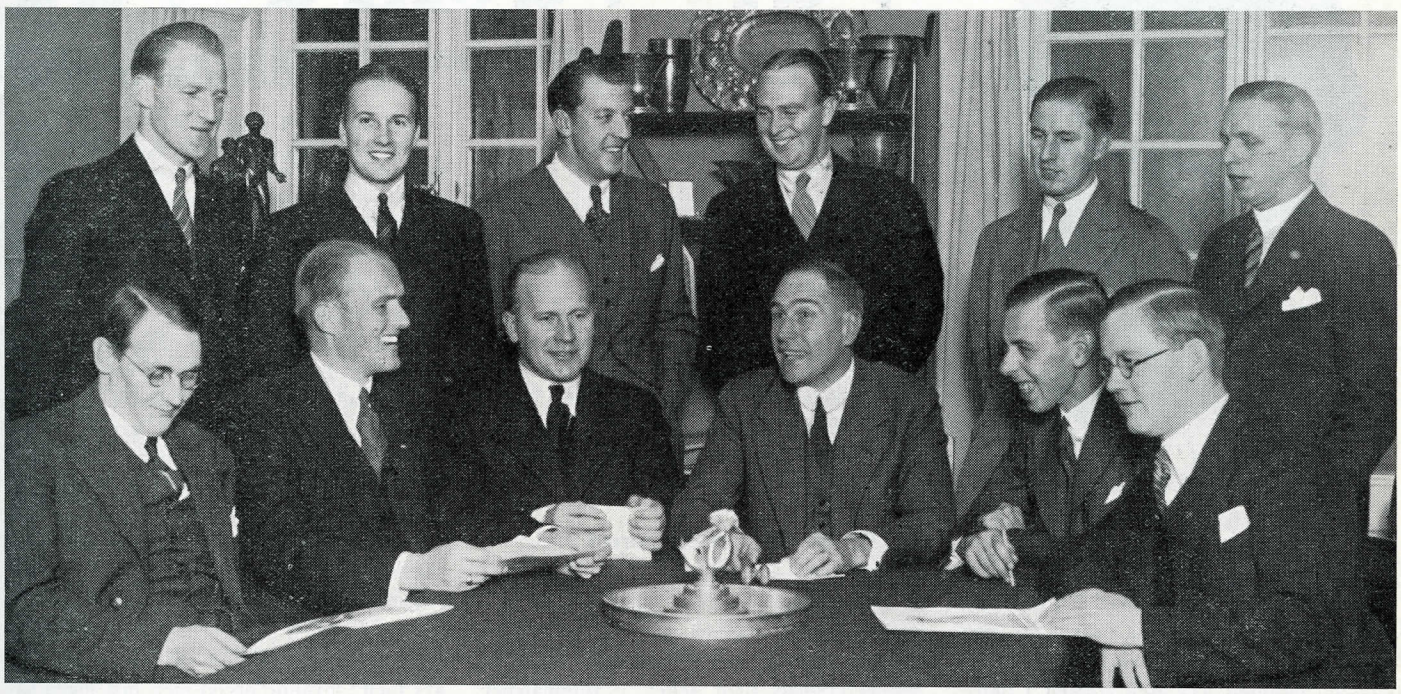

Överstyrelsen av år 1933 kan ha anledning att le ett befriande skratt. Sittande fr. v. Sten Lindhagen, Bertil Nordenfelt, Sven Wallbom, Oscar Eriksson, Nils Blomqvist och Erik Asperyd. Stående fr. v. Erik Pettersson, Gösta Carlsson, Karl Lagerqvist, Bengt Romander, Gunnar Malm och Birger Malm. I bak- och förgrund några av klubbens priser.

Hellas störst i landet

Riksidrottsförbundets tidning Svensk Idrott publicerade nyligen den svenska idrottens medlemsnumerär. Av intresse för oss är att Hellas nu är landets största idrottsklubb med 855 st. medlemmar, närmast följd av Göta, Stockholm, med 850 st. Härefter följa: Hammarby 720, Örebro Sport 657, Djurgården 652, Malmökamraterna 650, Flottans IF, 600, Simavd. 1902, Göteborg, 567, Norrbottens Reg. IF. 500.

Stockholmsklubbar i övrigt: Fredrikshof 396, Spårvägen 443, Polisen 301, SKK. 204, Neptun 161, Westermalm 141, M. P. 200, Kronoberg 143, Sundbyberg 240, Linnéa 205, Mode 79 och Södermalms Högre Allm. Läroverks IF. (som Hellas alltid varit lierad med) 63 st.

De förr så stora göteborgsklubbarna ha nu krympt samman till: Örgryte 450, Kamraterna 313 (som var landets största förening några år). Övriga klubbar, som kunna nämnas, äro: Falukamraterna 326, Gävle Sport 175, Thor, Upsala, 202, Malmö AIF. 252, Norrköpingskamr. 322, GIUF, Eskilstuna, 382, Södertelje 5F. 305, Skidklubben Vidar, Sundsvall, 328, Bodens Bandyklubb 310, Luleå Sportklubb 256, Östersundskamraterna 255 och — Malmö Skidlöpareklubb 100!

Sima.

Han som gjorde't.

Konstnären Rudolf Persson, det nya hellasmärkets skapare.

Klubbens nya märke med de gyllene vingarna över det vitlysande H:et har under den vecka det nu varit tillgängligt för medlemmarna redan tillvunnit sig allmänt gillande. Dess stilrenhet och förnäma smak tilltalar omedelbart, och tävlingsjuryn, som hade att sovra bland många hundra olika förslag till nytt märke, har alltså anledning att känna sig stolt över sitt val.

Detsamma bör även konstnären Rudolf Persson känna sig — mannen som gjorde vad ingen annan förmått under de senaste tio åren: att skapa Hellas ett nytt märke. Han segrade som bekant i den med synnerligen livligt intresse omfattade tävlingen — närmast följd av hellenerna Yngve Hallström och Bengt Gate — och har sedan dess nedlagt ett mycket aktivt arbetet på att ge vårt nya klubbmärke den bästa utformningen. Herr Persson svarar även för omslaget till detta jubileumsnummer, där märket är inarbetat i en gyllene lagerkrans, och hedras därför med all rätt genom införandet av ovanstående bild.

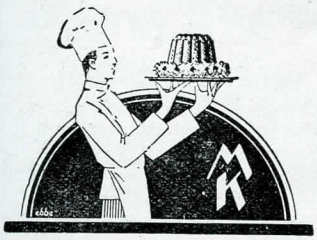

TÅRTAN OCH EFTERRÄTTEN

beställes hos **MALMS KONDITORI**

Ringvägen 147 - Telefon 40 41 79

SPECIALKONDITORI Medlem av tårtförmedlingen

Vår vackra väg

En blick på fem års sjudande arbete,

Bengt Gate,
finndödare och tvåfaldig höjdmästare.

En blick på fem års sjudande arbete, som fört Hellas till ledningen i landet.

Fyra femtedelar av Hellas' hittills upplevda allmänidrottshistoria fanns till sina huvuddrag tecknade i Hellasbladets förra jubileumsnummer vid 20-årsfesten i oktober 1928. Där berättades om de första blygsamma resultaten av vår allmänna idrotts banbrytare under klubbens »födelse och uppväxtår» fram till de allt flera storbedrifterna åren 1920—1928.

Från en plats alldeles i skymundan hade våra friidrottare med en sällsynt framåtanda och sammanhållning skapat klubben ett namn bland de allra främsta av landets föreningar. Ja, ifråga om bredd och gediген resultatnivå, kanske Hellas redan då måste räknas som nummer ett. Jag skall härnedan söka plocka fram det väsentligaste av den sista 5-årsperiodens allmänidrottsliga händelser och namnen på dem, som i första rummet bidragit till att klubben kunnat fortsätta på sin vackra väg fram till jubileumsårets gloriösa position.

1929: Bredd, men ändå....

Årets förgrundsfigurer voro våra fyra landskampsrepresentanter Erik Byléhn, Nisse Bergström, Samuel Norrby och Bertil Nilsson. Byléhn, var fortfarande Nordens 800-metersman med seger i finnmatchen som förnämsta prestation. Bergström hoppade 188, Bertil Nilsson 186, Hagstrand och blivande mästaren Gate 180. Höjdhoppartraditionerna inom Hellas äro gamla, som synes!

Store Samuel var redan då Sveriges bästa kuljonglör med resultatet 14.20 vilket var liktydigt med nytt klubbrekord. Ett annat klubbrekord svarade Erik Pettersson, »Hellas-Pelle», för, i det han genom resultatet 15.27,6 på 5.000 m. klev in i den svenska medeldistanseliten.

S. M.-tävlingarna gåvo våra färger föga framgång. Byléhn startade ej, och de andra misslyckades mer eller mindre. 4 poäng blev hela skörden, varav 1 genom Bertil Nilsson i höjd, 2 i 4×400 och 1 i 4×1.500. D. M. var så mycket bättre med Hellas som överlägset bästa klubb med 83 poäng och Norrby, Nilsson och Jakob Lindahl, som mästare.

Den snart sagt traditionella segern i Svenska serien hemfördes även detta år och utgjorde det synligaste beviset på 1929 års facit: lovande bredd men just ingen pålitlig topp.

1930: Toppen skönjes.

Curt Angur inledde säsongen med en vacker D. M.-värdighet i st. höjd på 153 cm. S. M. tävlingarna i inomhusidrott voro tyvärr slopade detta år, så de våra hade föga glädje av sin goda hopparform.

I Dagbladsstafetten ställde vi vårt ditintills strongaste lag på benen, men trots att detsamma sänkte klubbrekordet med nära minuten lyckades Göta dock hålla undan med 13 sek. Men t. o. m. Göta måste erkänna, att »Hellas kommer»!

Från den egentliga friidrottssäsongen har man först och främst Hellas-Pelles storlopp på 5.000 i minnet. Detta hände på Stadion den 10 juli under Femklubbarnas internationella tävlingar. Pelle överraskade den välbesatta idrottsborgen med att inte bara slå Sveriges bäste på distansen, Magnusson, utan att t. o. m. hänga Finlands nye världsstjärna Virtanen, nående en tid

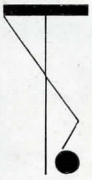

Nedan tre pålitliga hellener. Fr. v. Allan Hellman, som i fjol tog D. M.-tecknet i kula från Norrby, Nisse Bergström, ännu aldrig mästare men väl rekordman i höjd, samt Walle Rahmqvist, landskampare och vårt säkra ankare i kula.

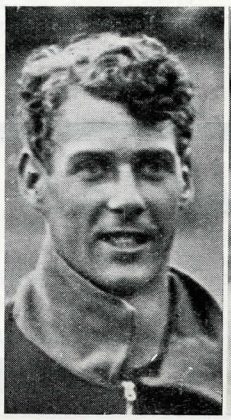

Mötesplatsen för oss alla, där äkta hellensk glädje och feststämning alltid råder.

DANS

måndag o. fredag

Telefon: Namnanrop

mot topp och tät

som fört Hellas till ledningen i landet.

av 14.57,4. Dessutom satte Pelle nya klubbrekord på 1.500 och 3.000 med resp. 4.02,4 och 8.40,2.

På S. M. lyckades Norrby äntligen bärga mästarvärdigheten — en utmärkelse som han sedan aldrig släppt ifrån sig. Bengt Gate fortsatte den hellenska kraftutvecklingen med en stilfull andraplacering i höjd. Vårt dåvarande hopp i spjut, Stig Löfstedt, som hela landet väntade sig storbedrifter av, framträdde för första gången inför stadionpubliken men lyckades mindre väl. Vår poängskörd på Standaret stannade detta år vid 7.

Bland årets övriga toppresultat kunna nämnas Olle Anderssons rekordlånga hopp på 710 cm., samme mans 11.1 på 100 m., Bergströms och Bertil Nilssons skutt över 188 samt nya stjärnämnet Walle Rahmqvist 13.92 i kula. Svenska Serien gick som vanligt åt rätt håll liksom Stockholms Idrottsförbunds stora pris till distriktets bästa klubb.

1931: 7 landslagsmän.

Framgångarna detta år började med Angurs försvarande av sitt D. M. i st. höjd. Friskusen Olle Tinnerstedt tog två J. M.-tecken i gren- och mellanhopp.

På Dagbladet upprepade vi fjolårsfighten och hamnade åter på andra plats 15 sek. efter Göta.

I friidrottsmatchen mot Norge hedrades Gate, Rahmqvist, Bo Hallman, och nye kuljätten Allan Hellman med utmärkelsen att försvara landets färger. Unge Bo Hallman svarade för en av tävlingarnas främsta prestationer genom segern i juniorernas 1.500 m:lopp. Rahmqvist och Hellman placerade sig som tvåa och trea i kula. I B-matchen mot Norge deltogo Lindahl, Bertil Nilsson och Norrby. Av dessa lyckades Norrby bäst med en andraplacering i kula. Lindahl nådde 50.9 på 400 m.

S. M. gav oss tvenne mästare: Norrby i kula och Gate i höjd. I häcklöpning 400 m. belade Jacob Lindahl en hedrande andraplats på den internationellt gångbara tiden 55,4. Klubbrekord, förstås. Nisse Bergström tog 1 poäng i höjd, vadan klubbens skörd blev 9. Det tar sig år från år!

Men det bästa till sist: Bengt Gate segrade i finnmatchens höjdhoppstävling, slående finnarnas internationella storheter i grenen. Och resultatet, 191 cm., blev årets bästa och givetvis klubbrekord. Store Samuel kom ej långt efter. Med sitt livs resultat 14.67 hotade han starkt finnarnas berömda 15-metersmän.

Om vi så nämna, att Svenska serien bärgades med rekordpoäng och att D. M.-tecknens och poängens mångfald hemfördes till klubben, samt att »arvfienden» Göta utklassades i en brett lagd klubbmatch, så framstår året 1931 som ett av vår allm. idrotts mest glänsande under vår 25-åriga tillvaro.

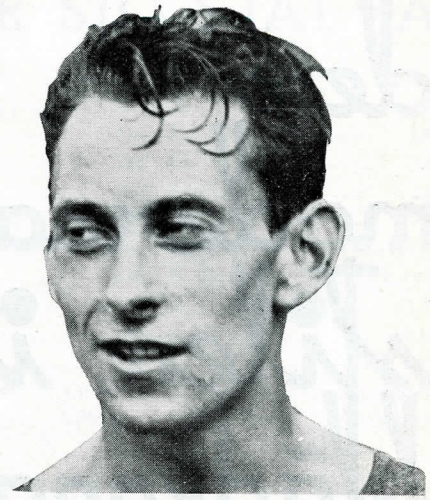

Jacob Lindahl,
häckmästare och krutfylld 400-metersman.

1932: 7 svenska mästare.

Präglades året 1931 av en storartad framryck, var detta i ännu högre grad fallet med sistförflutna år. Våra idrottsmäns bedrifter torde ännu vara i så färskt minne, att en detaljgranskning här är tämligen onödig. Det förnämsta skola i dock i korthet summera:

Hellas-Pelle dokumenterade sig som en av världens snabbaste 5.000 m. löpare med tiden 14.48,8, vilket kvalificerade honom

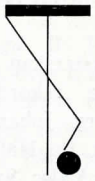

Rekordlaget på 4×1500 av år 1932, som vid S. M. i Södertälje löpte på den ännu oslagna tiden 16.24,4. Fr. v, Georg Tierp-Johansson, Stickan Holmin, Allen Widman och Bosse Hallman.

GRAND HÔTEL

Lunch fr. kr. 1:50. Middag fr. kr. 3:50.
Supé fr. kr. 1:50.

DANS
onsdag och fredag

OPERAKÄLLAREN

Lunch fr. kr. 1:50. Middag fr. kr. 2:—.
Supé fr. kr. 1:50.

DANS
tisdag och torsdag

den moderna stilen i kläderna

FINNER NI HOS

GÖSTAS KLÄDER

SÖDERMALMSTORG

Samuel Norrby,
kulstötare och rekordhållare av världsklass.

till en olympiaresa till L. A., varest han dock ej nådde placering.

Dagbladsstafetten, som för sista gången avverkades på sin klassiska bana runt Djursholm, bjöd på »alla tiders» strid om segern mellan Göta och Hellas. Vårt något ihåliga lag ledde så gott som hela banan men fick i alla fall se sig slaget med futtiga 0,4 sek. Över 23 sek. klippte båda lagen av från det föreg. banrekordet.

Hellas' och St. T. D:s propagandatävlingar inleddes strax därefter och blevo en avgjord succé, både organisatoriskt och resultatmässigt.

S. M. tillförde oss fyra mästerskap, nämligen: *4×1.500* på svenska rekordtiden 16.24.4, Mästarna voro Georg Johansson, Stig Holmin, Allen Widman, Bo Hallman. *Höjd:* Bengt Gate 185 cm., *Kula:* Samuel Norrby 14.08 och *400 häck:* Jacob Lindahl 55.6.

I höjd placerade sig dessutom Nisse Bergström som tvåa på 185 och i kula togo vi rubb och stubb genom Rahmqvists och Hellmans andra resp. tredje placering. Poängsumman på Standaret steg till hela 17, varmed Hellas kom på andra plats efter Malmökamraterna.

D. M.-tävlingarna dominerades som vanligt av de våra. Allan Hellman knep tecknet i kula från mästaren Norrby! Kulhegemosin var fr. o. m. nu rotfast i Hellas.

I övrigt gick säsongen i klubbmatchers och småtävlingars tecken, och över allt runt landet hävdade hellenerna sina tätpositioner. Det var egentligen endast på sprintersträckorna, som vi den sista tiden haft svårt att göra oss gällande. En större resa till Oslo och notoriska segern i Svenska Serien avslutade det glansfulla året.

En glädjande uppryckning av vår ungdomsidrott är även att notera på 1932 års kreditsida.

Ja, och så äro vi mitt uppe i dagshändelserna och de senaste månadernas sensationella hellasprestationer, vilkas avhandlande ej hemfalla under denna historik, då de ju besitta det dagsaktuellas värde. De understryka emellertid till yttermera visso, att vad vi länge längtat efter och med iver och mycken möda arbetat för under de år som gått, nu blivit verklighet:

Hellas — landets främsta idrottsklubb!

Wennis.

Hälsning hem.

"Victor", alias Sven Victorin, som numera är framgångsrik dekorationsmålare i New Jersey i det stora landet i väster, har sänt följande kort till Hellasbladet:

— De hjärtligaste hälsningar till alla medlemmar, gamla som unga. Tack för bladet och hälsningar. De äro alltid välkomna. Närhelst "Oredan" H. Jansson, "Cirkus" Frasse Persson och jag träffas, går alltid pratet in på Hellas, för där ha vi ju alla haft våra trevligaste stunder."

Vi hälsa tillbaka till det friska gänget; för dem som önska skriva direkt är adressen: 214 Lawton Ave. Grantwood, N. J.

*

Opp och hoppa gubbar!

Plocka fram bandygrejorna, ty Göta vill matcha i bandy mot oss och vi ha så gott som lovat att vara med. Det är meningen, att det blott skall vara ett motionslag. Göta får icke ha några bandy-hajar med, såsom »Storklas» eller »Fransman». Det bör bli rätt trevligt. Sätt dig därför i förbindelse med oldboyssektionen. Vi önska nämligen redan nu veta, med vilka vi event. kunna räkna. Vad säga Herbert Lindell och Knutte Hellström om saken?

Erik Pettersson
rekordsugen halvmilare, jämte Eskil Lundahl vår ende olympiaman 1932.

KLUBBREKORD SOM TALA FÖR SIG SJÄLVA

1928:			1933:		
60 m.	N. Sandström	6.8	N. Sandström	6.8	
100 »	N. Sandström	10.7	N. Sandström	10.7	
200 »	S. Malm	22.0	S. Malm	22.0	
400 »	E. Byléhn	48.7	E. Byléhn	48.7	
800 »	E. Byléhn	1.52.8	E. Byléhn	1.52.8	
1.000 »	E. Byléhn	2.32.7	E. Byléhn	2.32.7	
1.500 »	K. Lagerqvist	4.04.4	E. Pettersson	4.02.4	
1 eng. mil	K. Lagerqvist	4.26.8	E. Pettersson	4.22.8	
2.000 m.	N. Axelsson	5.52.0	E. Pettersson	5.29.6	
3.000 »	E. Pettersson	8.44.0	E. Pettersson	8.33.6	
5.000 »	E. Pettersson	15.21.6	E. Pettersson	14.44.4	
10.000 »	N. Westlund	33.03.8	N. Westlund	33.03.8	
20.000 »	W. Larsson	1.10.4	W. Larsson	1.10.4	
1 tim. löpn.	W. Larsson	17.071 m.	W. Larsson	17.071 m.	
Marathon	W. Larsson	2.44.52.5	W. Larsson	2.44.52.5	
Häck 110 m.	G. Lindström	15.2	G. Lindström	15.2	
» 400 »	G. Lindström	56.4	S. Lundgren	55.3	
Höjd	N. Bergström	188	N. Bergström	194	
Längd	G. Lindström	699	O. Andersson	710	
Tresteg	J. Lindman	1393	Y. Lindman	1393	

1928:			1933:	
Stav	M. Nilsson	373	M. Nilsson	373
St. höjd	C. Angur	152	C. Angur	153
St. längd	C. Angur	324	C. Angur	324
Mellanhopp	C. Sjöberg	440	C. Sjöberg	440
Grenhopp	R. Hagstrand	236	R. Hagstrand	236
Spjut	N. Bergström	58.71	N. Bergström	58.71
Kula	S. Norrby	14.20	S. Norrby	15.30 Sv. rek.
Diskus	F. Acke	41.97	S. Norrby	43.76
Slägga	F. Persson	45.17	C. E. Falk	46.50
Vikt	F. Persson	8.48	C. E. Falk	8.99
Femkamp	R. Hagstrand	3.116.215	S. Lundgren	3.564,995
Tiokamp	G. Larsson	6.869.50	S. Lundgren	7.084,635
4×100 m.		43.1		43.1
4×200 m.		1.31.1		1.31.1
4×400 m.		3.21.1		3.21.1
4×1.500 m.		16.42.8		16.24.4 Sv. rek.
100—200—300—400 m.		1.59.3		1.59.3
10×100 m.		1.50		1.50
1.500—800—400—200—100 m.		7.43.5		7.43.0
Dagbladet (gamla banan)		1.03.16.6		1.01.13.2

Lovande resultat även bland våra

UNGDOMAR

Klubbrekord i höjd.

Sveriges »starkaste» ungdomavdelningar, Hellas och Sundbyberg, ha ånyo haft en het dust om poäng och ära. Vår eftersträvade revansch för det försmädliga nederlaget i våra uteblev tyvärr, och i stället fick vi stryk med en poäng mer än då, d. v. s. med två poäng, i den hårda men trevliga triangeluppgörelsen, där Göta icke utan framgång spelade tredje fiolen.

Söndagen den 10 sept. kommer i alla fall att gå till vår idrottshistoria, ty våra pojkars finfina resultat uppväga mer än väl den försmädliga poängförlusten. Lennart Nilssons 176 i höjd, som då blev nytt rekord, är ypperligt för en ungdom i hans ålder, och även Lennart Hammars 54,68 i spjut är av samma klass. Båda resultaten äro frukten av årslång, energisk träning. Grattis, Lennartar!

Prestationerna i de olika grenarna framgå här nedan:

100 m. Här fick Scholander finna sig i att bli knappt slagen av Egfors, Göta, Tid för båda 11,9. Fröander haltade i mål på 6:e plats med 12,0 och B. Jansson, för tillfället ur form, på 8:e med 12,3.

Kula. Bra resultat av vår stabila trio, men sundbybergarna voro för svåra: 1) Lennart Andersson S. 14,37, 3) Lennart Nilsson H. 13,34, 4) B. Henriksson H. 13,22, 7) Alvar Svensson H. 12,42.

Diskus. Beklagligt nog vår svagaste gren: bäste man Bertil Bergh blott 6:a med 33,87, närmast följd av klubbkamraterna Y. Paul, 30,91, och Alvar Svensson, 30,10.

Spjut är däremot vår f. n. bästa gren, vari vi kastade till oss dubbelseger genom L. Hammar, 54,68, och A. Laeckström, 50,43. Yngve Paul blev sämst av hellenerna men klarade ändock 4:e plats med 47,08.

Längd. B. Jansson, som tidigare i år hoppat över 6 m., kom nu aldrig över 5,84 och stannade därmed på 5:e plats. P. O. Almberg skötte i stället om att segern gick åt rätt håll genom ett vackert hopp på 6,05. M. Claesson blev otursamt utslagen från finalen med en futtig centimeter och blev 7:a på 5,77. Han hade dock ett hopp en bra bit över 6 m. med hårfint övertramp, och som han är vår flitigaste och bäste B-junior med ännu två år framför sig som junior, kommer klubbrekordet att sitta tämligen ostadigt nästa år.

Höjd. Här tog Lennart Nilsson med sina 176 hem tävlingens mest överlägsna seger. Vid alla till buds stående tillfällen har han i sommar studerat Spitz och snabbt omsatt de lärdomar, han därvid inhämtat. Visserligen hoppar han — ännu — inte på samma retfullt lekande lätta sätt som yankeen, men likt denne har han sprudlande energi och ett fint tävlingshumör. Paul, som även hoppar rasande grant och säkert och nästa år bör bli vår bäste, ordnade vår andra dubbelseger efter en segsliten strid med Götas Danielsson på 160, Almberg blev 9:a på 1,55. Nisse Andersson råkade i ett provhopp komma ned på sargen och vricka foten; där gick inte bara den tredubbla höjdsegern utan även segern i hela matchen sin kos. Synd om Nisse, som räknat med att kunna göra ett gott resultat — han tog ju 165 på J. M. och slog själve Lennart.

1500 m. Wagner löpte i känslan av att vara helt utan konkurrens, enär ingen av de övriga förut gjort några märkvärdiga tider. Han drog hårt i tre varv för att köra slut på Sundbybergs efterhängsne Pettersson, men i spurten var det i stället den senare som tog ledningen och vann på 4,20. Wagner tog slut och fick 4,25 — han var tydligen inte längre i sin glimrande dagbladsform.

Stafetten 1000 m. vanns av Göta med Sundbyberg på andra och Hellas till allmän överraskning på tredje plats.

Nytt ungdomsrekord i höjd.

Vid tävlingarna i Nyköping den 17 sept. segrade Lennart Nilsson i höjd på det nya rekordresultatet 180 och slog därvid Nyköpings egne säkre 180-metersman Kreuger.

Oktoberflyttningar

En del goda medlemmar ha begagnat den 1 okt. till att plocka ned sina möbler ur en våning och sätta upp dem i en annan. *Swall* har t. ex. flyttat till Polhemsgatan 5, 3 tr., tel. fortfarande 53 52 52.

*

Birre Malm har dragit iväg till Erstagatan 26, 4 tr., tel. 43 58 59. Ombyte förnöjer.

*

John Peterson, välkänd sporthandlare på Söder och tillika gammal uppskattad årsannonsör i Hellasbladet, har som bekant flyttat till Götgatan 58. Mitt emot Göta Lejon. Vi rekommendera gärna ett besök. Allt som hör till en förstklassig sportaffär finnes och till humana priser, vilket många hellener redan haft anledning uppskatta.

"PROPAGANDAN"

— just vad Stockholm behöver.

Hellas segrade även i år.

»Propagandan», som den rätt och slätt kallas, eller de propagandatävlingar i allmän idrott, som Hellas de två senaste åren i ovärderligt gott samarbete med Stockholms-Tidningen Stockholms Dagblad anordnat för Stockholms-distriktets andraplansmän, har redan blivit en faktor att räkna med i stadens idrottsliv. Hur dess öde kommer att gestalta sig i framtiden är ovisst, men den är så bra, att den *måste* fortsätta. Att sedan Hellas anser den vara *dels* så bra, att den ytterligare bör utökas, och *dels* så betungande för de »inhemska» funktionärskrafterna, att den (åtminstone delvis) bör övertagas av andra — det är ett annat kapitel.

Upptakten till »Propagandan» gavs av klubbmatchen mot Göta år 1931. Stjärnmännen voro där enligt våra önskemål uteslutna i sina specialgrenar, ty vi resonerade som så, att de hade fullt upp av tävlingsmöjligheter och betungande uppgifter ändå, utan att behöva köras i (för dem meningslösa) klubbmatcher. Som gräns för stjärnklassen satte vi då »resultat, som skulle berättiga till stipulationsmedalj i brons».

Göta led ett förkrossande nederlag och när klubbmatchen kom på tal 1932 krävde de stålgrå, att stjärnförbudet skulle bort. Vi ansågo däremot, att just den punkten i programmet var ett litet genidrag, eftersom för det första toppmännen sluppo den besvärande pressen att gå med på småtävlingarna »för den goda sakens skull» och för det andra de mindre durkdrivna just därigenom kommo att få spela en roll, som det annars aldrig förunnades dem. Vi höll på vårt och Göta på sitt — och följden blev att vi i pur ilska utsträckte klubbmatchen att omfatta sta'ns alla övriga klubbar istället.

Denna utbytta »Götamatch» är det, som blev »Propagandan». En uppdelning gjordes redan första året av större och mindre klubbar i en Klass I, där de 30 bästa fingo poäng, och en Klass II, där de 20 bästa fingo poäng. Hellas vann själv Klass I med bred marginal, under det att Södermalm vann Klass II före Djurgården efter en in i det sista segsliten kamp.

I år hade Södermalm flyttats upp i den högre klassen, och Wigners pojkar gjorde bravaden att med en gång komma tvåa där. Segrare blev återigen Hellas. Klass II hemfördes av de nybildade Lidingökamraterna. Årets tävlingar ägde rum uteslutande på Enskede Idrottsplats och under dagarna 20—21 juni samt 4—6 juli. Omkring 700 man voro anmälda, och segrarresultaten jämte de våras placeringar blevo:

100 meter: Segrare Sven Olsson, Traneberg, 12,0; 9) L. Skogberg 12,1; 15) T. Holmin 12,2; 21) S. Goude, T. Peters 12,2; 25) G. Skogberg 12,3; 30) G. Bäckman, B. Jansson 12,5.

400 meter: Segrare G. Nordström, Djurgården, 52,6; 2) H. Santesson 52,8; 3) L. Skogberg 53,0; 4) R. Strömstedt 53,1; 5) B. Nordenfelt 53,2; 13) A. Göransson 53,9; 18) G. Skogberg 54,2; 23) S. Dorm 54,6; 31) G. Johansson 55.3; 38) B. Lundqvist 55,9; 43) G. Kare 56,2; 65) B. Nyström 59,6.

800 meter: Segrare H. Holmkvist, Aspudden, 2.01,6; 5) A. Widman 2.04,0; 11) R. Strömstedt 2.05,0; 13) T. Peters, G. Johansson 2.05,6; 28) Y. Hallström, E. Löfgren 2.07,0; 30) L. Skogberg 2.07,2; 35) B. Lundqvist, G. Kare 2.08,4; 38) R. Dillén 2.08,8; 76) B. Nyström 2.13,2; 90) N. Andersson 2.15,6.

1.500 meter: Segrare Arne Larsson, Rindö, 4.04,6; 10) H. Yourstone 4.15,8; 20) B. Nordenfelt 4.19,6; 23) B. Lundqvist 4.21,7; 31) R. Strömstedt 4.23,4.

3.000 meter: Segrare: Stig Holmin, Hellas, 9.10,6; 7) G. Johansson 9.16,8; 25) B. Lundqvist 9.43,0.

Häck 110 meter: Segrare E Rossander, Westermalm, 17,0; 4) G. Bergh 17,8; 9) T. Holmin 18.0; 1.) G. Skogberg 18,5.

Häck 400 meter: Segrare: G. Skogberg, Hellas, 60,0; 2) T. Holmin 60,7; 4) B. Nordenfelt 61,0; 5) L. Skogberg 61,2; 12) G. Bäckman 63,2.

Höjdhopp: Segrare H. Bergqvist, Södermalm, 180; 7) G. Bergh, S. Arbman 165; 10) G. Bäckman, Stig Karlsson, G. Tiselius 160; 18) B. Nyström, N. Andersson, B. Welinder 155.

Längdhopp: Segrare: Eskil Johansson, Lidingön, 649; 5) B. Welinder 614; 10) T. Holmin 597; 3) B. Jansson 555; 39) S. Holmin 547.

Stavhopp: Segrare A. Johansson, Linnéa, 350; 20) G. Bergh 250.

Trestegshopp: Segrare E. Nerén, Södermalm, 13.50; 3) B. Welinder 13.32; 21) S. Holmin 11.65; 23) B. Jansson 11.61; 26) A Göransson 11.57; 28) H. Persson 11.51.

Spjutkastning: Segrare Eskil Johansson, Lidingön, 53,94; 6) G. Bergh 49,10; 18) G. Paul 44,99; 21) L. Holmin 44,15; 23) L. Hammar 43,60; 24) K. Nordal 43,44;

TAG TIDEN!
VI SÄLJA

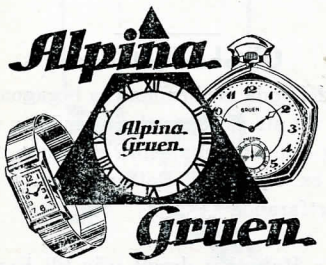

Varje idrottsintresserad bör ha ett Tidtagare-ur.

Tidtagare-ur från kr. 15:—.
Tidtagare-uret »Minerva» med den mjuka tryckningen och ny patenterad, start- och stoppfjäder, vilken praktiskt taget ej kan gå sönder.

Välsorterat lager av fickur och armbandsur.

1:sta klass reparationsverkstad.

G. MOSTRÖM
FOLKUNGAGATAN 81
Etabl. 1907. Tel. 43 48 30.

Föreningar och idrottsmän erhålla rabatt.

LILJEHOLMENS KONDITORI

har alltid förstklassiga varor

Tel. Liljeholmen 210 Liljeholmsvägen 2

Andra små intressen

En verkligt enkel liten dikt, tillägnad den välkända typen med »andra intressen». Skulle någon sådan till äventyrs dölja sig inom Hellas' led, vilja dessa rader tjäna som en hyllning inför 25-årsjubiléet.

Utan nämnvärd högaktning
Kalle Lager.

Det var en gång en stockholmsgrabb, som bodde i ett hus
— men ej precis bland finaste noblessen —
och i Sofia-skolan var han inte något ljus:
»Man kan väl hava andra små intressen».

Och hemma hos sin moder fick han bo, tills han blev stor,
och därför var han ingalunda lessen.
Men han var alltför lat att orka borsta sina skor:
»Man kan väl hava andra små intressen».

Och grabbarna i plugget ba'n gå med i en stafett
och sätta på sej vackra hellasdressen.
»Nej, det är oestetiskt att bli trött och våt av svett,
man kan väl hava andra små intressen.»

Han skulle läsa språk, det hade pappans hans befallt,
men skiljde ej på »essen» och på »fressen».
Men alla röda bockarna, dem tog han ganska kallt:
»Man kan väl hava andra små intressen».

Han börja på kontor och skulle skriva hop ett brev,
men det blev aldrig mera än adressen.
»Man kan väl vara mänska, fast man är kontorselev,
och jag har ju så många små intressen».

Och bad man honom följa med på Liljevalchs en dag
och se, hur Liljefors har målat gässen,
då fick man höra honom läspa, full utav behag:
»Man kan väl hava andra små intressen».

Och ut till exercisen kom han, ynklig till gestalt
— dom kommenderades av en von Essen.
Han kunde inte skjuta, och på marschen blev han halt.
»Man kan väl hava andra små intressen».

Han träffade en flicka, som var vacker som en dag
— det var den rika Marianne, comtessen. —
»Men inte kan hon lura mej med sina små behag,
man kan väl hava andra små intressen».

Han ramlade i plurret utav misstag någon dag,
så byxorna förlora' fina pressen.
»Jag aldrig lärt mej simma, så adjö, nu drunknar jag».
Det var väl synd på alla hans intressen!

---

39) V. Engdahl 39,94; 42) B. Welinder 39,51; 48) S. Åkerlind 34,68; 51) A. Leckström 31,83; 52) Å. Persson 31,03.

Diskuskastning: Segrare E. Nilsson, Sundbyberg, 39,09; 2) G. Bergh 37,29; 12) G. Tiselius 33,87; 31) K. Nordal 30,65; 54) N. Persson 26,25.

Kulstötning: Segrare B. Sternhoff, Norrviken, 12.58; 11) G. Bergh, 11,24; 17) G. Tiselius 10,78; 27) Broström 10,45; 34) B. Henriksson 9,90.

Viktkastning: Segrare E. Nilsson, Sundbyberg, 12,38; 5) G. Bergh, 11,25; 9) W. Rahmqvist 10,94; 16) E. Larsson 9,58; 21) N. Wennström 9,07.

Bäste man i Klass I blev Gösta Bergh med 175 poäng, följd av Lundkvist, Kronoberg, med 140 samt Rossander, Westermalm, med 110 poäng. Bäste man i Klass II blev Eskil Johansson, Lidingön, med 107 poäng, närmast följd av Lönnström, Örby, med 77 samt Nordström, Djurgården, med 69 poäng.

Poängställning för klubbarna: Klass I: 1) Hellas, 1.889,5 poäng; 2) Södermalm 1.128, 3) Westermalm 742; 4) Göta 612; 5) Kronoberg 541. Klass II: 1) Lidingön 489 poäng; 2) Örby 399; 3) Hammarby 368,5; 4) Djurgården 283; 5) Snättringe 149,5; 6) Mälarhöjden 133; 7) Enskede 123.

Prisutdelningen ägde rum den 18 oktober i Kontoristföreningens lokaler i samband med ett mycket lyckat samkväm, där Hellas och St.T.D. gemensamt stodo för värdskapet.

Torsten Bodlund, vårt lovande stjärnämne i modern femkamp, dök häromdagen upp på en kort visit i staden. Han har legat vid seminariet i Växjö och tagit folkskollärareexamen, innan han i höst gör sitt tredje och sista år på GCI. Han håller sig god form — har bl. a. avverkat 100 m. fritt på 1.06 — och har även tillfälle till träning i sin svagaste gren, ridning. Sedan Eskil Lundahl av sitt trägna arbete tvungits att lägga upp femkampandet, hälsa vi Bodlunds återkomst med glädje.

MÅNDAG
ONSDAG
FREDAG

Sakkunskap, sunt förnuft.

Allt för orienteringssäsongen

— specialkängor, kompasser, kartor och kartfodral — finner du i sakkunnigt urval till förmånligaste priser i

Tel. 20 88 25 IDROTTSMAGASINET Tel. 20 88 26

5 Birger Jarlsgatan 5 - STOCKHOLM

Landets ledande sportfirma. *Största sortering av all idrottsmaterial.*

◑ Ett utsökt gott kaffe kan finnes i varje hellashem om Ni köper

Mellas Kaffe

◑ I snygg förpackning säljes sålunda

Mellas Kalaskaffe

till det billiga priset **Kr. 3:10** per kg.

◑ Förutom denna förstklassiga hushållsblandning finnes det ännu förnämligare

Mellas Lyxkaffe

som erhålles för **Kr. 3:50.**

◑ Köp marknadens bästa kaffe från

Mellas Kaffelager

Tobaksspinnaregatan 3
Telefon 41 52 13

Ring så skicka vi.

GLADA GLIMTAR

från ett liv med Hellas

Av SVEN WALLBOM.

Redaktörerna för jubileumsnumret ha bett mig skriva ned några minnen från livet i Hellas, som jag varit med om under de gångna åren. Svårigheten i uppdraget låg ingalunda i brist på uppslag, tvärtom var det svårt att göra urval bland de månghundrade episoder, som tränga sig fram vid ett försök att leta fram lämpliga händelser att tala om. Här nedan resultatet, ordnat något så när i kronologisk ordning.

Första gången i pololaget.

Ännu vid fyllda 16 år kunde jag inte simma. Jag gick och läste för Farbror våren 1914, och på sommaren därefter blev jag överlycklig, när jag en dag på S:t Paulsgatan mötte Farbror, som frågade, om jag ville komma ut till Neglinge på söndagen. Det var där jag efter intensiv övning upptäckte, att jag kunde simma några meter och också vågade mig ut på djupt vatten. Men bara litet. Jag simmade i en liten kurva från det grunda ut på djupet och så in på det grunda igen. På hösten i Mälarbadet blev jag nog den flitigaste bland de flitiga under Rikard Dahlbergs kommando. Jag inriktade mig särskilt på långdistans och polo.

Polo är ett svårt spel; det tarvar mycken och trägen träning, och jag låg i värre om somrarna i Strömbadet. Förmodligen 1916 hade Hellas simtävlingar och skulle spela polo mot Neptuns B-lag, som bestod av uteslutande namnkunniga spelare, som Wictorin, Gustaf Johansson, Bertil Blomkvist m. fl. Gunnar Rooth var kapten för vårt lag och frågan om föryngringar i laget var mycket aktuell. Petter Wadström, som börjat ungefär samtidigt med mig, fick order att vara med, men så uppstod frågan om Mats Friberg, numera SKK, eller jag skulle spela med. Jag följde efter Gunnar som en hund, vart han gick, för att få höra min dom, och när det förlösande ordet äntligen kom, trodde jag inte riktigt på det, förrän jag låg i vattnet tillsammans med Rooth, Wadström, Nisse Jacobson, Nisse Wind och Gösta Runöö (han som senare flög ihjäl sig) och en målvakt, som förmodligen var Erik Wallin. Den sistnämnde är förresten fortfarande alltid närvarande, när Hellas har någon betydelsefull polomatch.

Kanske det kan tilläggas, att matchen mot Neptun B vanns av Hellas, vilket räknades som stor framgång.

Hur Hellas fick Eriksdalsbadet.

Utan Eriksdalsbadet hade väl Hellas av idag antagligen varit avsevärt mindre livskraftig än vad nu är fallet. Det är Eriksdalsbadet som burit upp klubbens ekonomi under de sista nio åren, intet tal om annat. Mera än 30.000:— kronor ha den vägen tillförts klubbkassan. Siffror som tala. Det kan då ha sitt intresse att veta, på vilket sätt Hellas blev värd i det fina badet. Det gick till ungefär så här.

Redan 1917, då vattenledningsverket flyttat till Norsborg, framkastade dåvarande byggnadschefen Kinberg, att området lämpade sig till ett friluftsbad. Krisen gjorde, att frågan fick vila, till dess borgarrådet Harry Sandberg i förening med Föreningen för Folkbad på våren 1925 tog upp saken. En kostnadsutredning igångsattes, och den 4 maj nämnda år beviljade Stadsfullmäktige de såsom nödvändiga ansedda 96.000:— kronorna. Arbetet sattes i verket omedelbart under ledning av civilingeniör Nils Fröman i Folkbadsföreningen, och redan den 2 juli invigdes badet under Hellas' regi. Detta lär vara det snabbaste färdigställda arbete i stadens historia.

Från början ansågs lämpligt överlämna driften av badet till en enskild förening på Söder. Herr Sandberg ämnade vända sig till Hammarby, det var den enda söderförening han kände till — Hammarby var ju redan förut hyresgäst hos staden. Herr Sandberg yppade denna plan för Erik Bergvall, stadionchefen och tillika en av de ledande i Folkbadsföreningen.

»Ja, men Hammarby sysslar inte med simning», sade denne. »Ska' det vara en Söderklubb, ska det naturligtvis vara Hellas! Den klubben har en utmärkt simsektion, och kyrkoherde Klefbeck är ordförande.»

Resultatet blev en påringning till »Farbror», som hänvisade till min ringhet. Jag kan försäkra, att det var en ganska knäsvag yngling, som stegade uppför de imponerande Stadshustrapporna för att med bogarrådet Sandberg diskutera saken. Hellas' eget bad — tanken svindlade!

Några dagar sedan uppkom tanken, att den s. k. »Simtrusten» i Stockholm — en

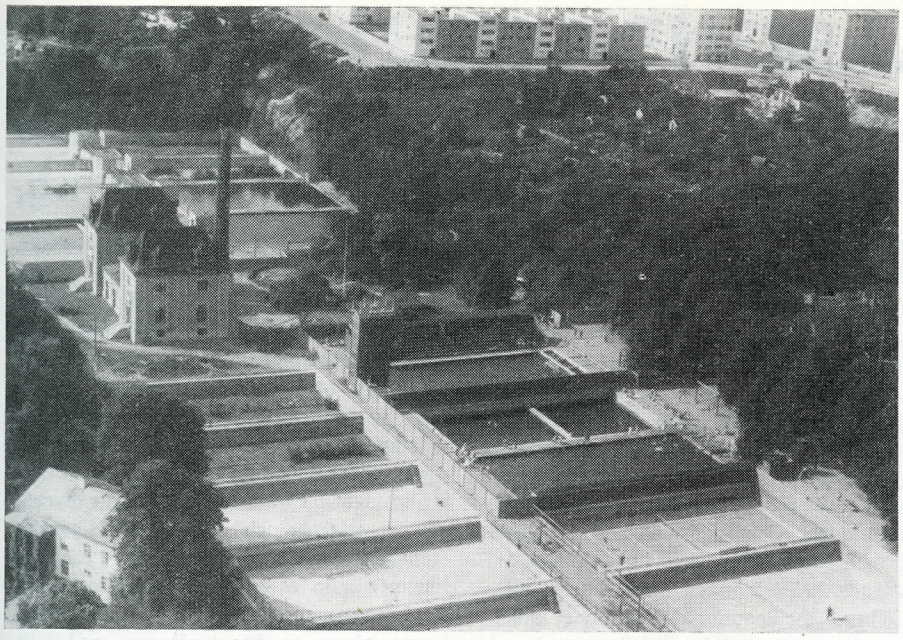

Eriksdalsbadet från luften. Foto Aeromaterial.

organisation för tävlingsmässigt samarbete mellan Neptun, SKK och Hellas — skulle erbjudas arrendet.

»Då avstår vi, det blir bara kiv och split och byråkrati, om flera klubar ska driva badet gemensamt» blev vårt karska svar. Och sedan Hellas styrelse en lördagseftermiddag fått visa sig i sin helhet i Bråvallasalen i Stadshuset, skrevs kontrakt med Hellas som ensam värd.

Starten blev briljant. Det blev den bästa juli på många år. Över 74.000 badande första månaden, långt över alla förväntningar, och 104.000 på hela säsongen.

Hur sedan tennisbanorna kom till — och Simstadion — är en annan lång historia.

Mitt enda DM-tecken.

Hellas' pololag vann DM över Kappis' förstärkta B-lag i Eriksdalsbadet 1926 eller 1927. Mella låg i målet. Hellas ledde med 3—2, då Marius Zwiller strax före full tid blir fri och skjuter hårt från nära håll. Men Mella tar skottet, och saken är klar.

En illa uppfostard 11-åring med enda kända namnet »Värmland», vilken vi funderat på att portförbjuda, möter Mella vid trappan, stryker av sig mössan, räcker fram den smutsiga labben, sägande:

»Tack ska Mella ha för att han klarade den där pärlan från Zwiller.»

Av »Värmland» blev sedan en bussig och intresserad simmarjunior i Hellas. Där ser man vilken uppfostrande betydelse sporten har i alla fall!

En gräslig bortdömning.

Det hade varit fest av något slag, och det var eftersläckning hemma hos Cornelius Berglund, när han ännu bodde i föräldrahemmet vid Norrmalmstorg. Våningen var stor och nästan skränfri. Seth Levin introducerade en alldeles ny tävling, »magkamp». De tävlande ställde upp på mattan med ett par meters avstånd mellan magarna. Nisse Sjöbladh och Orvar Trolle eliminerades bums i första omgången såsom varande i helt annan viktklass än de övriga.

Cornelius och jag blevo finalister. Knutte Strömberg och Nisse voro domare. Med tändstickor markerades linjen på mattan, över vilken det gällde att tränga ut motståndaren. Min medfinalists reaktionsförmåga var en aning avtrubbad, varför jag ville försöka vinna på list. När Cornelius därför med vild uppsyn rusade mot mig med magen före, klev jag stillsamt åt sidan, varpå följde en ganska våldsam kollision mellan den rusandes panna och den höga panelkanten i väggen. Nära utslagning och fullständig oförmåga att fortsätta blev det omedelbara resultatet.

Det enhälliga domarkollegiet gav emellertid Cornelius segern, och protesterna drunknade i åskådarnas glädjetjut över bedömningen. Orättvisa blev både värdens lön och min.

Första eldfesten — regifiasko som blev publiksuccé.

Vi skulle ha illuminationsfest i Eriksdalsbadet, när första säsongen led mot sitt slut. Den skulle bli på herrsidan, som hade större plats för åskådare; vi hade ingen läktare då. Tiden var knapp, och affischerna måste ut, innan programmet ännu var uppgjort. Mellas uppfinningsförmåga i

Stil och kvalitet...

in i minsta detalj — och en passform, som står sig så länge kostymen varar — äro utmärkande drag för kostymerna hos Fröjds. Trots de utsökta tygerna och det gediga sömnadsarbetet äro priserna förvånansvärt billiga. Se här några populära prisläge: 59.—, 64.—, 72.—, 89.—, 98.— och 112.— kr.

FRÖJDS

44 Vasagatan — Götgatan 20

branschen upptäcktes inte förrän på själva tillställningen. »Illuminationsfest» gick inte in på en rad på affischen och måste förkortas, och så uppfanns det klatschiga ordet »eldfest».

Ett drama av något slag skulle i varje fall med på programmet, och efter en del huvudbry fastnade vi för titeln »Guldgrävarhövdingens bortrövade dotter», stort sjöslag i en akt.

Nästa dag författades »handlingen», som var så enkel som möjligt. Inövningen inskränkte sig till att jag läste upp manuskriptet för de medverkande kvällen före och angav utgångsplatserna för »guldgrävarna» och »negrerna». Negrerna hade en stor flotte till sitt förfogande, under det att guldgrävarna hade två skrangliga jollar och en ännu vingligare badbalja att ta sig fram i. Tre guldgrävare i vardera jollen och en särskilt utsedd i baljan, var ordern.

Framat började med att Helge Öberg rodde ut på »sjön» med hövdingedottern Brita Lundholm, sjungande smäktande stycken. När applåderna efter Helges sång kommit igång, skulle negern Gotte Johansson med en lans stöta Helge ur båten och röva flickan över till negrernas läger. Helge hade dock inte hunnit längre än till första versens »Jag vet ej, vem som vitast är, men flickan är min hjärtans kär», då Gotte dök upp ur det mörka vattnet. Charmören blev så skrämd av det oförmodade uppträdandet, att han hoppade huvudstupa ur båten, innan negern hunnit göra ens min av att sätta sitt hemska uppsåt i verket.

Detta hade just hänt, när guldgrävarhövdingen Oscar Juvelis uppifrån utsiktstornet, d. v. s. stenkammaren vid bassängens ände, med hög röst ropade:

»Var är min dotter, var är min dotter? Där borta ser jag negrernas eldar, låt oss hämta min dotter tillbaka!» Varpå hela gänget, 7 man högt, hoppade ned i en och samma jolle.

Efter några minuter hade negerhövdingen Mella tänt den eld, som Kilis redan i andanom skådat, och ställde till med en dråplig krigsdans. Regissören-författaren Wallbom var bragt till förtvivlan vid detta laget, som dock lindrades i högsta grad under det följande sjökriget, som blev av allra muntraste och mest applådknipande slag. Relingen på guldgrävarjollen låg ungefär en centimeter över vattenlinjen, varför någon rodd icke var tänkbar. Guldgrävarna paddlade sig ut i bassängen med händerna och mötte där negrernas flotte, som för övrigt av belastningen låg ett par decimeter under vattenytan.

Segrarna skulle enligt instruktionerna förlora sjöslaget . . . Kilis & Co kippade efter andan halva natten, sedan de så småningom räddat sig i land.

LASSVIS MED PRISER

tillsköts till G. H:s 10-årsskottlossning.

Vid G. H:s moderna 5-kamp i Eriksdalsbadet den 16 augusti beslöts på förslag av Edvin Svensson och Herbert Lindell, att G. H. skulle anordna tävlan i skarpskjutning ute vid Katarina skytteförenings skjutbana för att därmed salutera sammanslutningens 10-årsjubileum. Med anledning härav hade G. H:s styrelse kallat medlemmarne till ädel tävlan i sagda gren en vacker höstsöndagsmorgon. Trots den tidiga timmen, obehagligt tidig för en stor del med hänsyn till den just så här års pågående kräftsäsongen, hade inte mindre än tjugo medlemmar hörsammat kallelsen och på fastställd tid infunnit sig på krigsskådeplatsen.

Ungefär samtidigt anlände även en bil, lastad med alla tiders prissamling. Genom Bengt Sehlins förmedling hade N. K. skänkt en enastående stor och vacker uppsättning priser med den påföljd, att samtliga deltagare blevo pristagare, och ändå hade vi pris över til nästa tävling den 1 oktober. G. H. framför härmed både till den ädle donatorn och till anskaffaren vännen Sehlin sitt varmaste tack. Dessutom hade Gunnar Malmqvist natten före skakat ned en 30—40 kg. äpplen från träden i sin hemtrakts närmaste omgivning — med vederbörligt tillstånd, förstås — varför samtliga deltagare även hugnades med en påse äpplen. Heder och tack, Gunnar, för ditt intresse och din omtanke!

Skjutningen gynnades av härligt väder men stördes något av frisk blåst. Distansen var 200 meter med 5-ringad tavla. Handicap utdelades i så måtto, att de mera professionella skyttarna fingo skjuta i knästående eller stående. Yngve Elmgren, Herbert Lindell och Sven Bergström sköto i knästående, Edvin Svensson i stående och de övriga i liggande ställning. Man skulle kunna tro, att tävlingen skulle få en mera skämtsam anstrykning, men så blev alls ej fallet. Pojkarna gingo in för tävlingen med fullt allvar, och poängerna blevo förvånansvärt höga. Samtliga tävlande så när som på en uppnådde nämligen 40 p. och däröver. Utom tävlan deltog Kalle Lindbloms förhoppningsfulle telning, 13-åringen Bert, som uppnådde goda 28 p., trots att han, enligt den stolte faderns uppgift, aldrig förut ens tagit i ett mausergevär.

Segrare blev Sven Svensson, som genom fin-fina 50 p. tog hem segerpalmen, bestående av en silverbricka med två stora och vackra blomstervaser samt en kappe äpplen. Vad sägs om det priset? Thor Berneck visade sig även i skjutning vara en hejare. Han vann, som den ärade läsaren minns, pilkastning vid G. H:s ovan omnämnda 5-kamp. Han uppnådde nu 48 p. och blev därigenom god tvåa samt anträdde hemfärden även han överlastad av fina priser. Kalle Haglund prickade in 47 p. och blev trea. Edvin Svensson uppnådde samma poäng i stående, ett fint resultat med hänsyn till den starka vinden. Kalle Hag kom före tack vare flera "vita". Bröderna Oscar och Gunnar Eriksson tävlade sinsemellan om kaffe, vilken tävlan Oskar resolut avgjorde till sin förmån genom att uppnå 46 p., 1 p. före Gunnar. Dessa båda blevo resp. femma och sexa. Sedan följde den ene efter den andre med vackra och jämna poänger. Göran Göransson fick 42 p. men sköt ett skott på tavlan bredvid, enligt uppgift på grund av att han blev så full i skratt åt en historia som Kalle Lindholm berättade i linjen bakom de skjutande, att han glömde vilken tavla, som var hans. Varning, alltså, nästa gång för Kalle Lindblom!

Sedan Ernst Sjölander höjt ett leve för Katarina skytteförening, som välvilligt upplåtit banor, gevär och klubbhus, förrättades prisutdelning.

S—h L.

Elitspelen 1933 — Stadions pikat.

Hellas hade misslyckats så många gånger i försöken att få in litet pengar på allmän idrott — hur mycket gott arbete, som än lagts ned på förberedelserna, hade det för det mesta blivit förlust i alla fall — att man faktiskt inte vågade tro på någon ekonomisk succé för Elitspelen heller. Räckte Stockholms-Tidningens garantisumma att täcka förlusten, var det bra, och blev det ett par tusenlappar över för det oerhörda arbetet, var det storslaget — den inställningen var nog ganska allmän.

Ett av mina allra gladaste hellasögonblick var därför, när jag första tävlingsdagen med några av de amerikanska stjärnorna i bilen kom fram till Stureplan och konstaterade, att en tät folkström sökte sig vägen upp till Stadion. Anblicken av 14.000 åskådare på Hellas' egna tävlingar gjorde mig stum och rörd. Och tacksam mot dem som åstadkommit fullträffen, i första hand Birre, Gunnar och Hugge.

"SLAKA MUSTASCHER"

leder skidgänget till segrar som hägra.

Med vilket oändligt intresse läser man inte i redan gulnade årgångar av Hellasbladet om de gamla skidkämparna Sven Lindhagen, Oscar Eriksson, Ville Larsson, Dicken Andersson, Brodden, Edvin Svensson, m. fl. m. fl., om budkavlar och bragder, om segrar och svidande nederlag, allt med samma aptit. Det var friska krafter, som på den tiden voro våra skidstjärnor och banbrytare i Hellas för »idrotternas idrott». Män, varav en hel del ännu i dag äro våra främsta, visserligen inte längre på tävlingsbanan men som oslagbara ledare och organisatörer.

Det är intressant att studera utvecklingen från 1915 till i dag och det är glädjande att kunna konstatera, att det hela tiden gått framåt. Emellertid ser det tråkigt nog ut som om vi, i samma mån som intresset och tävlingsivern stiger, skulle förlorat i gunst hos Kung Bore, ty de senaste årens »vintrar» ha sannerligen inte satt något stockholmskt skidlöparhjärta i svallning. Men se på rönnbären i år! Rekordvintern kanske är i annalkande.

Ragge Roosvall — själv under många år en av stöttepelarna i vår skidtrupp — gav i 1928 års jubileumsnummer en livfull sammanfattning av den hellenska skidlöparhistorien fram till 1926. Hårt ansatt av innevarande års jubelredaktörer skall jag söka bläddra i minnenas bok och ge en bild av de senaste årens skidhändelser inom klubben.

1926: Björn Bjuggren i storform.

Det blev en snöfattig vinter år 1926, men vår lilla men naggande goda skidtrupp tog väl vara på möjligheterna och skötte sig bra på tävlingarna. Säsongen inleddes den 17 jan. med Djursholmsstafetten, där vi hedersamt togo fjärdeplatsen efter Kungsgården, Djurgården och Järla. Det var »Torparn» Åkerlind, Gösta och Sture Rödén samt Gunnar Franzén, som förde Hellas färger med den äran. Thormatchen, som det året hölls i Stockholm, eller rättare i Enskede, förlorades, men Bjuggren, som var i norrlandsform, klarade den individuella segern liksom K. M. på 30 km. På Saltsjöbadsdagens 30 km. gjorde Sten Friberg en utmärkt prestation, beläggande andra plats, 2 sekunder efter Götas Rulle Nordkvist. Vårt budkavlelag med bröderna Rödén samt Friberg blev trea efter storfin åkning och individuell seger på sista sträckan av Friberg. I ungdomsklassen dominerade den icke alldeles okände urvilden Karl-Yngve Hallström.

Två av Hellas bästa skidlöpare under senare år: t. v. Acke Andersson, t. h. Gunnar Franzén.

Slalom-kapellet "Brustna stavar" — skidlöparnas speciella bass. Längst t. v. skidoldboy Martialis Bergsten och längst t. h. Johnne Berg (stående) samt Nisse Åkerlind.

1927: "Torparn" vann serien och K. M.

Följande år hade vi flera av de bästa på sjuklistan: Frasse, Friberg och Henning Larsson. Dessutom voro Bjuggren och Gösta Rödén av andra orsaker förhindrade att träna ordentligt, varför resultaten få ses mot bakgrunden av dessa fakta.

Erik Åkerlind var det året utan tvekan vår bäste man med serieseger samt klubbmästerskap på såväl 30 som 50 km. De senare avgjordes på D. M., där placeringarna för honom blevo 9:a i klass II på båda distanserna. Vi arrangerade utmärkt D. M. 20 km. svår terräng, men våra egna löpare gjorde här ingen större lycka. Bäst blev Sture Rödén på 8:de plats. För övrigt voro Acke Andersson, Erik Nylén, Emil Engberg, Harry Franzén, Olle Flodqvist och »Pjatten» Edling våra bästa för året. I ungdomsklassen voro Harling och Sten Sydow bäst.

Det unga gardet, som rycker fram: fr. v. Yngve Hallström, Stickan Aronsson och Clarra Atterday.

1928: Fin vinter, vackra framgångar.

1928 bjöd på en lång och ansträngande säsong med massor av tävlingar. Fråga är, om inte 1928 kan betecknas som vårt hittills livligaste och bästa skidår. Thormatchen, som gick i Uppsalatrakten förlorade vi visserligen, men Acke och Bergsten belade 1:sta och 2:dra plats individuellt. I triangelmatchen mellan Fredrikshof, Göta och Hellas vunno vi en överlägsen och uppmärksammad seger. På D. M. skuro vi inga större lagrar. Acke Andersson var nog Hellas bäste åkare det året, men skillnaden mellan de främsta var hårfin; sålunda lyckades ingen erövra mer än ett klubbmästerskap. Acke tog på 50 km. sitt första K. M. liksom Erik Nylén på 30 km. Sture Rödén blev mästare på 20 km. Martis Bergsten gjorde sin första tävlingssäsong för Hellas och dokumenterade sig som en av Stockholms bästa oldboysåkare. »Torparn», Nylén, S. Rödén, bröderna Franzén och Emil Engberg höllo sig alltid i toppen i seniorklasserna, och av ungdomarna voro Tor Gustavsson, H. Nylén, Å. Lindblad, G. Eriksson, Harling och Cl. Atterday de bästa.

1929: Acke och Clarra dominera.

De första klubbtävlingarna vunnos samtliga av 17-åringen Clarence Atterday som utan minsta vörnad för ålderdomen tvålade till våra gamla kämpar. Av dessa voro Acke och Frasse jämnast under året. Triangelmatchen mot Fredrikshof och Göta vunno vi om igen med Atterday som individuell segrare över bl. a. årets distriktsmästare Thure Eriksson, Fredrikshof. På D. M. kunde vi lika lite som

tidigare nå några av de främsta placeringarna, undantagandes budkavlen, där vi togo tredje plats efter Djursholmskamraterna och Djurgården. I vårt lag åkte Erik Nylén och Henning Larsson första sträckan, Frasse och Engberg andra samt Bergsten och Meyer tredje. Bergsten gjorde bästa prestationen genom individuell seger på sista sträckan. Klubbmästare blevo: 20 km. Emil Engberg, 30 och 50 km. Acke Andersson. Ungdomsklassen dominerades givetvis av Atterday, men Tor Gustavsson och Nisse Pettersson gjorde även bra ifrån sig.

1930: Ingen snö. Gångtävling i stället.

Signaturen »Ben» refererar 1930 års skidsäsong sålunda: »Kort — men knappast intensiv blev skidsäsongen. Alla våra skidpojkar hade ju länge och energiskt tränat för att kunna göra sig i den stockholmska konkurrensen. Men dom hade, för att vara göteborgsk, inget för'e. Endast två och en halv gång blev det tillfälle att lufta på sig. Första gången en strålande söndag den 2 febr. med nattfärsk snö, andra gången en vecka senare och den halva gången den 23 febr. på de sista kvarlevorna av vinterns snömassor.»

Clarra och Acke voro båda i ypperlig form, Clarra så bra, att han t. o. m. sändes till S. M. i Arvika, där han skulle mäta sina krafter med de norrländska juniorerna En stubbe knäckte vårt hopps ena skida, och så var den da'n förstörd.

En surrogat-gångtävlan ordnades av Stockholms idrottsförbundet, där Stickan Aronson gick hem en vacker andraplacering.

Fortsättningen hoppas jag, att vi ännu minnas allesamman. 1931 var det just ingen vinter. 1932 var det ändå sämre och slutligen 1933 var inte heller mycket att hurra för.

Hoppet är vår vän . . .

Till sist vill jag bara be få fastslå följande fakta:

att Hellas skidgäng f. n. är både kvantitativt och kvalitativt så strongt, att få vi bara snö till vintern, så ta vi rubb och stubb av tillgängliga skidsegrar;

att vi förra vintern sände ett lag till S. M. i Boden för att lära norrlänningarna åka skidor, men naturligtvis hade vi en kolossal otur, eftersom vi inte vunno. Men vi komma igen!

att våra fackelupplysta skidutflykter till Nackanäs är något, som hela det glada Stockholm talar om. De komma att upprepas i vinter. Välkommen!

att Hellas skidsektion håller sig med ett eget kapell, ett av Stockholms bästa, lystrande till det klingande namnet »Brustna Stavar». Bandet tränar f. n. intensivt för kommande »fröjder»;

att »Slaka mustascher!» är skidlöparnas speciella fältrop och att därmed menas precis motsatsen: spänd segervilja, kamp in i det sista;

att segerkransar hägra för vår inre syn — det med starka kamratband länkade skidgänget är redo;

att vi för vår gamla 25-åring Hellas höja ett samfällt och sjufalt *Rahu!*

Gunnar Green.

SKOLORIENTERINGEN

blev ny hellensk arrangörstriumf.

Det kom verkligen ingen gammal älgkossa och ställde sig i vägen för Hellas stora skolorientering på den s. k. älgsöndagen den 8 okt., utan den vackra propagandatävlingen kunde för tredje året i rad programenligt och under de mest lysande yttre former genomföras i hela sin utsträckning. Annars hade orienteringssektionen inte alls blivit förvånad, om jaktintressena i sista stund ställt sig hindrande i vägen, ty på två mils omkrets från Stockholm hade man blott kunnat uppleta ett enda terrängavsnitt, som för tillfället var utan älg och alltså tillåtet för våra skolpojkar att husera i, nämligen trakten norr om Vårby, en mil åt Södertäljehållet. Idrottsförbundet hade för det goda ändamålets skulle medgivit ett särskilt undantag från det annars gällande orienteringsförbudet denna dag, för så vitt arrangörerna kunde inhämta de berörda mark- och jakträttsägarnas tillstånd. 15 olika banor hade lagts upp, prövats och diskuterats, men alla hade fallit på den i år ovanligt rikliga förekomsten av älg. Det sista försöket gjordes som sagt i den bergiga mälarterrängen mellan Sättra varv och stora Södertäljevägen, och enligt tävlandes och utresta experters omdöme hade man där lyckats kröka in två riktigt fina banor på resp. 3,5 och 5,5 km.

Det var historiska marker, de nära 350 pojkarna sprungo omkring i. Starten skedde i skuggan av den berömda klippan Kungshatt, och ett par av de listiga kontrollerna voro förlagda till de gamla vårdkasbergen Sättra Signal och Johannisdals Signal. Inte minst ifrån den senare punkten har man en underbart vid och vacker utsikt över mälarlandskapet — med full rätt kallad den skönaste i hela stockholmstrakten.

Andra signaler bidrogo också till att göra tävlingen så stilig som den blev. Redan under utresan — som till allmän överraskning skedde med båt efter samlingen vid Centralen — tillstötte nämligen i Mälarhöjden en stor folkskoleorkester, som sedan under dagens lopp blåste, så läpparna på pojkarna och händerna på de applåderande åhörarna svullnade i kapp.

Andra finesser i arrangemangen var den banan, som varje tävlande fick före loppet (första biten upp till starten, var därtill prickad med färggranna Fyffesskyltar och kallades därför med skäl för bananbanan). Vidare Mjölkcentralens varma mjölk, bullar från Konsum och badvatten i mål — för att nu inte tala om bragden att kunna ha alla resultaten från början till slut klara bara några minuter efter det siste man skumpat in och minuten därefter kunna låta »Kille» förrätta den särdeles festliga prisutdelningen under flygande flaggor och klingande spel!

Allt gick som smort, och de kuggar i det stora maskineriet, som ändå gnisslade i öronen på arrangörerna själva, dämpades av den allmänna glädjen och märktes inte utåt, Men vederbörande ha aktsamt noterat, vad som möjligen kunde ha gjorts ännu bättre: man lär så länge man lever, och en så stor apparat, som skolorienteringen nu har svällt ut till, växer inte fram på en gång. Utåt märktes dock som sagt inte annat än en i minsta detalj genomtänkt och klickfri organisation, och pressen har varit rörande enig i sitt beröm. Pojkarna ska också ha ett varmt tack för allt sitt uppoffrande arbete.

Stig Aronsson

MANUFAKTUR- & ARBETARBODEN
Ringvägen 129 Tel. 437812

Sport- & Herrekipering

HUR SEGERN SÄKRADES

Bildskörden från senaste skolorienteringen visar uppifrån vänster: Debarkering med musik i spetsen. Starten låg hänförande mitt emot Kungshatt. Kontrollkorten utdelas. Kartstudier i geografin. Middagsmålet med varm mjölk och bullar lockade. Även det riktiga målet med flaggor och spel var fint. Dagens clou: prisutdelning till tävlingens snabbaste, falupojken Malmström.

Jubileumsknall av skogsfolket?

Fördubblat orienteraregarde väntar på framgång.

Nu till jubiléet är det precis fem år sedan klubbens orienterargarde visade sin framfusiga jämnhet genom att klara hem lagmästerskapet i Förbundets sedvanliga stora höstdrabbning. Jublet på det årets grandbankett över den vackra segern ekar ännu i öronen på våra dagars skogslufsare, och man har till årets jubileum vidtagit alla tänkbara åtgärder för att upprepa bravaden från 1928.

Hur det kommer att lyckas, är en fråga, som så här i förväg är lite svår att besvara, om man vill se saken klart och skaka av sig all överoptimistisk klubbpatriotism. I orientering går det upp och ner, och de år vi känt oss som mest segersugna, har nederlagen vanligtvis blivit de största.

Under de fem år som gått sedan den sista stora lagsegern, ha Hellas orienterare endast en enda gång verkligen på allvar förmått hålla sig framme i den år till år allt starkare konkurrensen. Det var 1931, då Gunnar Franzén — under hela perioden vår säkraste och mest rutinerade skogslöpare — äntligen fick allt att gå i lås och populärt lade sig till med årets D.M.-titel. De övriga pojkarna höllo sig tätt i hans spår, och de bästa fem voro redan plåtade som lika populära lagmästare, när ett band götapojkar med höga startnummer ramlade in hack i häl och berövade oss den fullständiga triumf vi redan bespetsat oss på. Inte minst i orientering gäller tydligen regeln att inte ropa hej, förrän man är över bäcken. Kanske det kan tilläggas, att våra mannar i klass I blevo lika knappt undanpetade från en redan säker lagseger — det tyder ändå på en lovande jämnhet.

Året därpå — i fjol, alltså — präglades mera av inre tillväxt än av yttre framgång, och även i år ha vi haft glädjen att se vår förut tämligen enformigt återkommande slagordning insprängd med ett flertal nya, friska krafter, vilka givetvis först måste tränas för sin uppgift i skogen men som redan nu te sig synnerligen lovande. Vår stamtrupp räknade så sent som i fjol inte stort mer än 25—30 man. I årets tävlingar ha vi som regel haft cirka 50 pojkar i farten, vilket vare nog sagt om den blomstringstid, som jubileumsåret tycks medföra även för klubbens orienteringssport.

Vi se alltså med stora förväntningar fram mot höstens stundande tävlingar och än mer mot kommande år. Blicken tillbaka med en detaljrik historik över vad som gjorts de senaste fem åren spara vi, tills vunna segrar berättiga oss till en stunds vila och göra oss förtjänta av att med glädje och tacksamhet se tillbaka på den väg mot framgången, som vi alla nu söka orientera oss fram på.

Ben.

ÅRSTA
FÄRGHANDEL
90 RINGVÄGEN 90
Order
hemsändas
TELEFON: 43 76 84

Hellas vann

handbollsfinalen på lervällingsplan.

Två mål av Fröander.

Sedan Stockholms Handbollskommitté avslagit I. F. Swithiods protest mot den av Hellas vunna semifinalen, var det klart för final om Stockholmsmästerskapet i utehandboll. Denna spelades söndagen den 23 sept. på Johanneshovs idrottsplats. Agerande utom Hellas var Kulturellas blåklädda lag, högtiden till ära för stärkt med ett par äkta blåjackor.

Något märkligare spel presterades ej av någondera laget, men pojkarna kommer nog ändå att ha matchen i friskt minne tack vare de sällsynt svåra plan- och väderleksförhållandena. Regnguden hade under veckan före matchen ymnigt låtit sina gåvor flöda över Johanneshovs stenomramade jordåker, som på söndagen noggrant plöjdes upp med en rugby- och tre fotbollsmatcher. När våra gröna gossar i prydliga vita byxor kommo ut på planen, mötte de anblicken av en jättestor lervälling, en dimma som omöjliggjorde alla långpassningar och 15 väl ombonade åskådare, däribland våra trognaste supporters, som tydligen komma "i alla väder".

Som domaren denna gång medförde visselpipa, kundet spelet omedelbart taga sin början, vilket det gjorde på ett för de gröna ganska obehagligt sätt. Kulturellas vänsterinner halkade nämligen igenom hellasförsvaret och sköt hårt i mål — efter knappt en minut! Det svalkande regnet kunde icke avkyla våra ansträngningar att utjämna. Dessa kröntes slutligen med framgång i halvlekens sista minut, då Fröander fick fart på ett av sina högerskott med patentskruv.

En stund in på andra halvlek ökade Ljungkvist vår målskörd till två, varefter Fröander som med sina fotbollsskor led minst av halkan, berövade Kultis deras sista hopp genom att snärta in tredje målet ur trängd position. Förarbetet var Pampas'. Kulturella pressade de sista minuterna men Olle Larsson balanserade skickligt på stranden av den lilla insjön vid målet, och avvärjde elegant alla kvitteringsförsök. Matchen bjöd på många muntrande moment och ett litet olyckstillbud, då Sture råkade fastna i gyttjan med huve't före.

Hellas vann alltså som väntat DM-finalen med 3—1; segerresultatet hade säkerligen blivit mera smickrande för oss på en torr plan. Därmed fullbordades en rad av 12 matcher utan förlust, om man bortser från en vänskapsmatch i Sundbyberg i somras, som förlorades av ett blandat A- och B-lag.

De nya distriktsmästarna heta från mål till v. y.: Olle Larsson; John Lundqvist, Sven Johansson; Arne Karlsson, Sture Johansson, Jan Hellstadius; Erik Wanngård, Åke Fröander, "Maria" Johansson, Erik Westman, "Svarten" Ljungkvist.

Janus.

Några ord till Hellas' simmare.

Enighet ger styrka; kamratskap skänker trevnad.

Då vi nu stå inför den stundande vintersäsongen med dess trånga och nästan olidliga badförhållanden, må det tillåtas en gammal simmare att rikta ett par allvarsord till vår nuvarande duktiga men något hetlevrade simmargeneration.

Tyvärr är det ett obestridligt faktum, att sämjan i simmarlägret inte alltid är sådan, som den borde vara. Efter de flesta polomatcher t. ex. är det ett fasligt kalfatrande, om vem som varit råast, vem som varit sämst — givetvis näst domaren — o. s. v. Pojkarna dela gärna upp sig inbördes i olika gäng i stället för att vara ett helt sammansvetsat *Hellas*. Vi simmare borde gå till någon av allmänna idrottsmännens träningskvällar och se det utomordentliga prov på gott kamratskap och trevlig, gemytlig stämning, som där visas upp. För den som kommer från den ofta tvistande, stundom nästan bristande simmarkretsen bort till Enskedes grönskande idyll, är det rent välgörande att se den vänskap och den äkta hellenska anda, som där är rådande bland pojkarna.

Under den gångna sommaren har tvivelaktigt många tecken till det bättre försports, men ännu fattas mycket, och det är fara värt, att när det unga, starka simmargardet flyttar in i vårt trånga Centralbadstråg, då komma tvisterna åter på allvar. Det är faktiskt många av de gamla simmarna, som just av denna anledning helt slutat att besöka klubbkvällarna. Vi äldre minnas de gamla glada dagarna, då Nisse Wind, Gösta Nygren, Bröderna Blumenthal, Friberg, Strömberg m. fl. härjade i pris- och rekordlistor. Vi voro på den tiden visserligen inte på långt när så skickliga som våra pojkar nu äro, men i gengäld var det med glädje och kärlek till klubben, som vi spelade polo, hoppade och sam, och även om vi i stridens hetta för något ögonblick röko ihop, så var detta genast glömt, och efteråt voro vi alla först och främst kamrater. Ingen kallade vår vän och ordförande Oscar för "djäkla buse", när han i sin absoluta oförmåga att *spela* polo titt och tätt dränkte både med- och motspelare; ingen såg heller snett på undertecknad, då jag någon gång sköt skyhögt över framför öppet mål. Vi visste, att var man alltid gjorde sitt allra bästa och många gånger litet till. Att det bästa inte alltid var så förfärligt bra, var ju tråkigt för oss, men inte blevo vi utskällda för det.

För att komma fram till kontentan med denna lilla inlaga vill jag därför rikta en varm vädjan till alla hellenska simmarpojkar att i vinter glömma det gamla grollet och framför allt vara kamrater och vänner. Låt oss förslagsvis överlämna den nödvändiga kritiken till en lagledare jämte resp. A- och B-lagskaptener, och låt oss komma ihåg, att vi alla säkert ha både fel och förtjänster. Hellas är över hela landet känd som kamratklubben framför alla andra. Låt oss behålla detta rykte, även då det gäller simmarna, och låt oss visa våra framgångsrika allmänidrottsmän, att vi äro samma goda hellener som de, och låt oss även svetsa oss samman lika väl som de. Då, men först då, kommer framgången småningom helt.

Vi ha alla förutsättningar att bli den dominerande simklubben. Vi arrendera Stockholms bästa, för att inte säga enda, utomhusbad — Eriksdalsbadet; vi ha landets odisputabelt kunnigaste simledare — Wallbom —, dess mest modernt spelande polokrigare — Berg —, dess elegantaste hoppare — Ahnström —, dess absolut främste stilsimmare — Jernström; vi ha ett träningsfenomen som Wiese, en polotekniker som "Lillen" Holm; vi ha energiknippen och praktpojkar som "Smiling" Svensson och Engren och vi ha alla Eriksdalsbadets juniorer och deras speciella vän och tränare, alltid villige och intresserade "Mella"; kort sagt vi ha föregångsmän och möjligheter överallt.

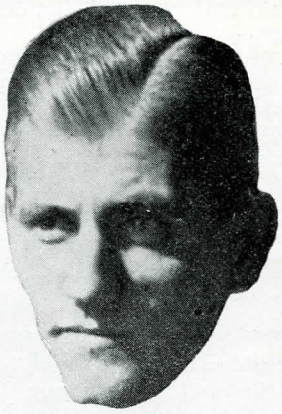

Eugén Ahnström
rakade åt sig årets S. M. i raka hopp.

Låt oss nu också få det viktigaste: det goda kamratskapet, och den stora viljan för *det helas bästa* med åsidosättande av alla småaktiga krav på det egna "jagets" framträdande i första hand. Låt oss spara vår stora krigarlusta till hård och allvarlig men just och ärlig kamp mot konkurrenterna, och låt även oss gamla simmare få trivas i er krets. Om vi också inte kunna ge er nämnvärt stöd i själva dusterna, så kunna vi säkerligen göra vår nytta genom instruktion och handledning av en del av de yngre, den del som inte stjärnorna hinna ta hand om för sin egen tränings skull och som inte heller Mella och överenergiske men med arbete överhopade "Loppan" hinner med. Kanske behöver också klubbens simavdelning det

Hellas startar med 3 lag i handbollens vinter-DM.

Inomhussäsongen i handboll står nu inför sin början. Den synes bli livaktigare än någonsin förut, vilket är givet, då handbollssporten såsom sådan marscherat framåt med stormsteg.

Hellaslaget, som föregående år gjorde en synnerligen uppmärksammad insats, är redan i full gång med träningen. Laget blir i stort sett detsamma som föregående år; eventuellt får någon av backarna vika för Svenne Johansson, som visat sig god på träningen. Bosse Bäckström, vår bästa målskytt förra året och en spelare med färg, står på sjuklistan f. n. och vi få tyvärr reda oss utan hans tjänster denna säsong. I stället hoppas vi, att det skall bli möjligt för Pampas Westman att spela även inomhus för Hellas, vilket skulle betyda en avsevärd förstärkning. I övrigt finns det massor av förmågor, som stå på gränsen till A-laget, vilka alla ha möjligheter till avancemang.

I D. M.-serien inomhus kommer Hellas att deltaga med A-, B- och C-lag.

ekonomiska stöd, som ett livligt deltagande i badkvällarna innebär.

Alltså, simmarkamrater, låt vår lösen i fortsättningen bli: *Kamratskap och gemensam segervilja!* Låt oss börja höstens träningskvällar i Centralbadet med ett fast beslut att vara *vänner* och inte lasta varandra och domaren för eventuella nederlag och bakslag. I stället för att skälla på domaren bita vi ihop tänderna och ta nya tag nästa gång.

Slutligen tror jag, att jag gör mig till tolk för alla gamla hellenska simmarvänners önskan, då jag säger: Vi gamlingar återkomma gärna till våra badkvällar i Centralbadet, om vi få göra det i kamratskapets och vänskapens tecken, utan stjärnkult och stjärndyrkan men i gemensam önskan om och för gemensamt främjande av goda hellenska insatser i dusterna mot våra konkurrerande vänner i Kappis

---

10 öre i veckan, och knappt det, kostar det att vara medlem i Hellas, och tillhör du skolavdelningen, blir det ännu billigare. Se till, att du inte försummar din ringa skyldighet mot din klubb att betala årsavgiften. Men gör det inte »nästa månad», utan passa på, när inkasseraren kommer. Därmed hjälper du din klubb mer än du anar.

*

HELLASKAMRAT — du glömmer väl inte vår klämmiga, konditionsbefordrande gymnastik i Södra Latin måndagar och torsdagar kl. 7—9 e. m.? Du är välkommen!

DOM SOM KOMMER

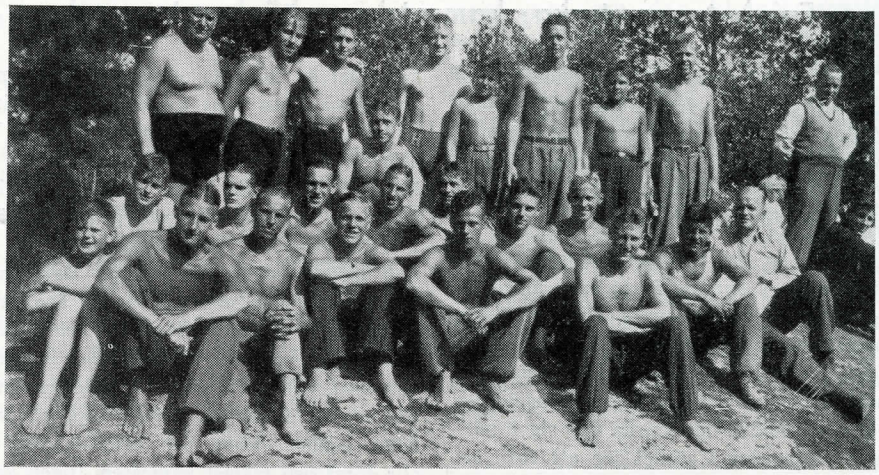

Stående från vänster: Eskil Brodd, Manne Karlsson, Valter Jacobsson, Olle Stefansson (knästående), Ragnar Johansson, Sture Lundgren, Sture Borg, Börje Granemark, Jim Borg. Sittande från vänster: två Rimbopojkar, därefter Arne Österberg, Sven Björling, Arne Eriksson, Ragnar Gustafsson, Olle Rosenkvist, Sten Ringblom, Georg Lyberg, Sigfrid Pettersson, Börje Hallgren, Runo Eriksson, Nils Eliasson, Sven Selin och Harald Mellin.

Polomålvakten ännu ej funnen.

Men Hellas vann ändå över finska landslaget.

Den finska simmartruppen, som besegrades av Sverige i landskampen i Eskilstuna 5—6 sept., gjorde ett kortare uppehåll i Stockholm vid genomresan hem till Finland, och torsdagen den 7 sept. hade vi flera av de finska simmarna med det finska landslaget i vattenpolo i täten som gäster i Eriksdalsbadet.

Tyvärr var vädret inte lockande varken för publik eller deltagare, varför kvällen blev tämligen matt. Simtävlingarna samlade sålunda få deltagare, och finnarna segrade överlag över motståndare av enklare kvalitet.

Polomatchen mellan det finska landslaget och Hellas fick i stället rädda kvällen, och för vår egen del hade vi glädjen att notera seger över de finska polotungviktarna med 4—3, halvtid 3—1. Första halvtid hade vi ett klart övertag, vilket ju även siffrorna i någon mån utvisa, och i början av andra halvtid ökades ledningen till 4—1. Men därefter satte finnarne till alla klutar och på några minuter hade de reducerat till 4—3. Dessa siffror stod sig sedan, tills det var full tid, trots att det flera gånger såg hotfullt vid det hellenska målet. Vi voro givetvis inte utan chanser att öka heller, men finnarna verkade farligast mot slutet.

I vårt lag spelade från mål: Lennart Steen, Sven Wallbom, Bertil Berg, Olle Östergren, Allan Högberg, Erik Holm och Georg Svensson. Laget var detsamma som i polofinalen mot SKK, med undantag av att Hoffmans plats i målet för dagen intagits av Lennart Steen, som efter många goda matcher i B-laget och särskilt i juniorfinalen ansågs värd att prövas i större uppgifter. Han var inte helt till sin fördel denna gång. Men han är både ung och lovande, varför åtminstone undertecknad hoppas på att han får ytterligare chanser. Målvaktsfrågan är nämligen ett viktigt problem i Hellas vattenpolohistoria.

M—a.

*

De allmänidrottsmän, som under säsongen uppnått resultat, som berättigar dem till något av Idrottsförbundets nya märken, torde snarast meddela sig med Erik Larsson, tel. 20 40 81 före 8.30 fm. eller på kvällen. De som därtill önska lägga sig till med märkena, böra omgående inbetala vederbörlig kostnad på klubbens postgiro 2585.

Georg Svensson

Solskenscharmör och S. M.-specilist,

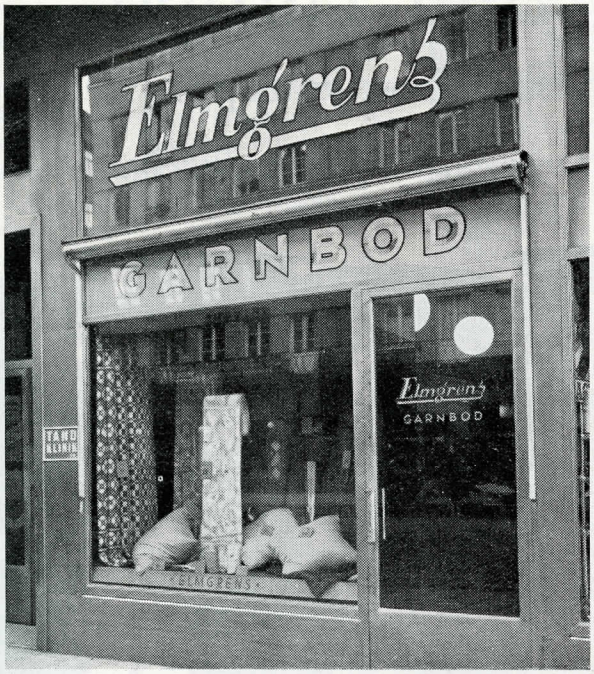

GÖTGATAN 60

S:T PAULSGATAN 3

Söders största garnsortering

Interiör från Götgatan 60.

Elmgrens

En kunglig resa runt Europa

med jubileumsårets hellenska amerikatrupp.

Färdledaren Gerhard T. Rooth berättar om lyckliga idrottsmånader.

U.S.A.-truppen i Malmö vid avskedet från Sverige. Fr. v. Glenn Cunningham, John Anderson, Joe McCluskey, Ivan Fuqua, Henri Laborde, George Spitz, Kronprinsen, Ralph Metcalfe, prins Carl-Johan, Johnny Morriss, tränaren George Bresnahan samt lagets allt i allo Jerry Rooth.

Newyork i oktober 1933.

Fast jag själv råkade vara med på ett obetydligt hörn, när det gällde att ordna biffen, tror jag ingen opponerar sig mot att sommarens Elitspel och särskilt dess amerikanska trupp utgjorde kulmen i Hellas storstilade jubileumsfirande. Tjugofemåringen dokumenterade sig där inte bara som en tävlingsarrangör av allra största mått, varigenom den kunde bjuda de egna och övriga svenska aktiva den hårda, resultatframpressande, stimulerande konkurrens, de länge längtat efter, och varigenom den även kunde bjuda den packade stadionpubliken på tävlingar av hemma i Sverige sällan skådad kvalitet — utan Hellas skaffade sig genom sina vederhäftiga, smidigt och säkert genomförda arrangemang och genom sin storartade gästfrihet ett aktat och erkänt namn även här över inom hela den amerikanska idrottsvärlden.

Elitspelen i Stockholm — och därmed Hellas — kommer för år framåt att stå som ett hägrande mål för toppmännen inom Staternas blomstrande studentidrott, och inte minst lockande ter sig Hellas för dessa amerikanska pojkar på grund av den europeiska rundresa, som sommarens åttamannatrupp under klubbens beskydd och ledning fick tillfälle att göra.

Stockholmstävlingarna själva äro väl tillräckligt stötta och blötta för att återigen behöva taga Bladets utrymmen i anspråk. Men deras jublande eko — resan runt kontinenten — gav så mycket av intensiv upplevelse, att det må tillåtas mig såsom reseledare att här ge några glimtar från den hellenska turnén genom land och riken.

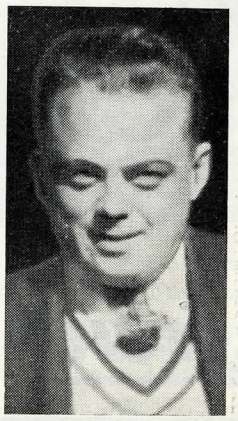

OLD JERRY själv, som genom sitt aldrig sviktande humör, sin omtanke och sin allestädes närvaro gjorde den långa rundresan i Europa till en upplevelse för pojkarna.

Den amerikanska truppen, omsorgsfullt utvald av högsta idrottsmyndigheterna, är redan förut presenterad för Hellasbladets läsare, men för formens skull låter jag den — såsom pojkarna alltid fick göra vid varje framträdande inför begeistrade åskådare — åter ställa upp sig och passera revy:

Glenn Cunningham, lagets kapten och en av världens bästa medeldistansare.

Ivan Fuqua, ohjälpligt sverigeförälskad 47-sekundersman på 400.

Johnny Morriss, fenomenal häcklöpare, krokodiljägare och lev-livet-leende-i-alla-väder-magister.

Ralph Metcalfe, kallad »Levande lokomotivet» och »Midnattsexpressen» (behövs väl mer presentation?)

George Spitz, stålfjäderspänstig världsrekordhållare i höjdhopp, äkta »söderkis» från Brooklyn.

Joe McCluskey, fullfjädrad upptågsmakare med hinderlöpning och teskedssamlande som specialiteter.

Henri Laborde, gemytlig diskusmatador, som även kan stöta kula och springa 100 m. stafett. Och slutligen

John Anderson, sista olympiadens diskusmästare, truppens ståtligaste och mest »hellenska» typ.

Det är nu tre innehållsrika månader som förflutit, sedan det lilla »bandet» den 5 juli lämnade frihetsstatyn bakom sig. Man skulle kunna indela denna resa i tre avdelningar, en månad i varje.

Den första var utan tvekan den roligaste, den andra den arbetsammaste och den tredje den lättaste. Resan över till Europa, vistelsen i Stockholm under Hellas' underbara skydd, rundresan i Sverige med så många ytterst trevliga minnen för pojkarna, vilka kulminerade i de genomtrevliga tävlingarna i Malmö inför Sveriges kronprins, utgjorde första tredjedelen.

Sverige-dagarna stå som någonting förklarat i den käcka truppens ögon. Aldrig har väl i en utländsk idrottstrupp blivit gedignare omhändertagen, aldrig har man fått utländska idrottsmän att trivas så bra i ett främmande land, och aldrig har väl så många amerikanska pojkar velat slå ner sina bopålar i Sverige! För deras ögon kommer vårt lilla land alltid att stå som ett sagoland. Det var ingen konst att ge det bästa man hade av idrott, och allt i Sverige, omgivningen, värdskapet, trevnaden runt omkring tvingade ju pojkarna att göra sitt bästa.

Det var i början av turnén, och strapatser kände man icke till. Vad skall man då säga, och vilka superlativer skall man taga till, för att beskriva dessa pojkars prestationer på rundresan i Europa, prestationer vilka kulminerale i toppresultat i *slutet* på turnén i Budapest, i Paris och i Turin. Truppen blev faktiskt bättre och bättre trots den ansträngande Europaresan! Ända in i det sista gjorde man sitt bästa; se på Morriss' 14,4 i Turin eller Fuquas 47,6 eller McCluskeys kolossala envig med oövervinnerliga Serati eller Labordes 49 meter. För att nu inte tala om den bästa kvartettens, Cunningham, Metcalfe, Spitz och Anderson, fenomenresultat i Paris dagen före deras hemresa.

Cheer! — De amerikanska pojkarna brukade, när de voro mer än vanligt nöjda med tillvaron, samla sig i ring och utbringa ett gemensamt Cheer!, d. v. s. en för tillfället hopkokad hejaramsa, för den de ville hylla. Här stå några av dem efter lunchen i Vaxholm vid den glada skärgårdsutflykten med generalkonsul Åkerlunds Stella Marina och tacka för maten. Fr. v. Eric Ny, Spitz, Gerhard Rooth, Cunningham (nedböjd anförare), Fuqua, Morriss, Metcalfe, Bresnahan (i skymundan som vanligt) samt McCluskey.

Rundresan började i Köpenhamn, cyklarnas stad. Man fortsatte genom att blicka ner på Jyllands och Schleswig-Holsteins bördiga bygder från ett holländskt jätteaeroplan, och man landade med förtjusning i Hamburg. Vi fortsatte till Düsseldorf, där första tävlingarna på kontinenten började inför en synnerligen tacksam och förstående publik. Från Düsseldorf ha

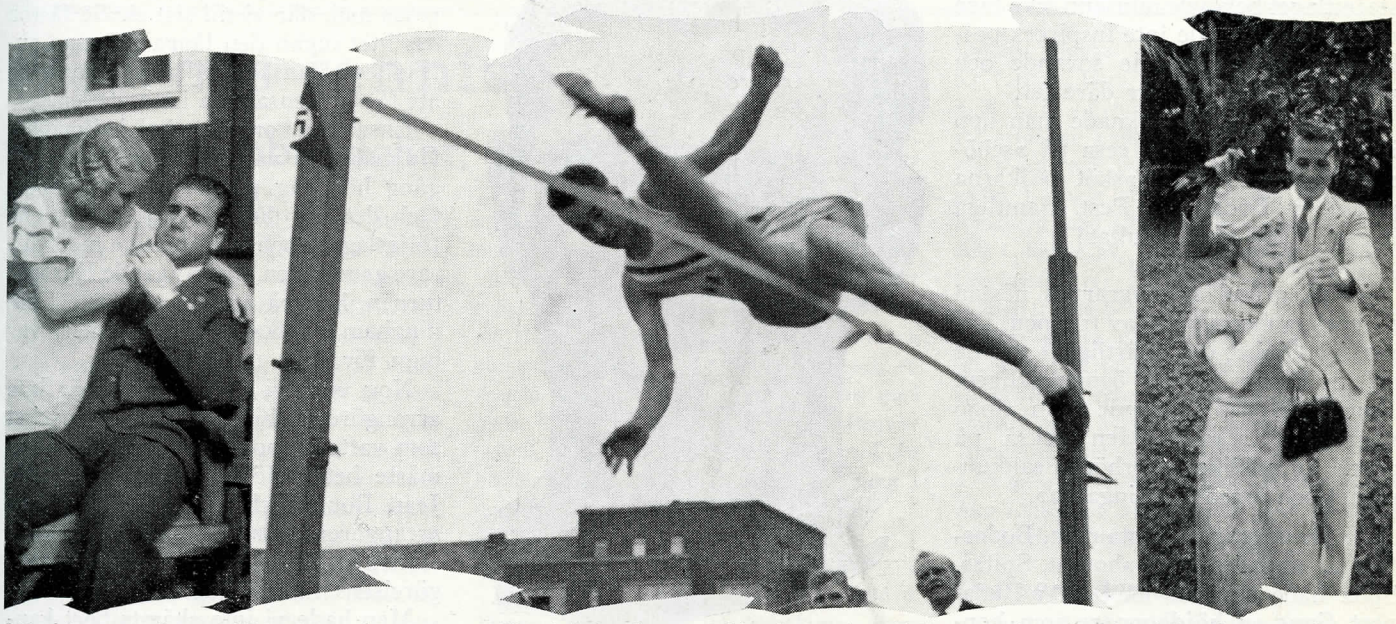

I de högre rymderna: Längst t. v. frestas store Henri Laborde av en blond svenska vid det underbara besöket i Surahammar, i mitten seglar George Spitz elegant över 2 m. i Budapest och längst t. h. befinner sig snabbfotade Ivan Fuqua som fastnaglad av en nordisk Eva i ASEA-Edströms paradisiska trädgård i Västerås.

vi de behagligaste tyska minnena. I Hamburg var det tråkigare och bråkigare. Varför kan göra detsamma. Men goda resultat gjorde pojkarna, trots regn och andra besvärligheter, därtill eggade av många av Tysklands stjärnor. Där fanns Sievert, mångkamparen, Jonath, sprintern, Wegner, häcklöparen m. fl.

Hannover var nästa anhalt. Den vackraste staden i Tyskland! Där stötte ytterligare storkonkurrens till i form av Berger, holländaren, mannen från Elitspelen, Voigt och Metzner, m. fl. Men det var ju bara barnsaker för denna rekordhungriga yankeetrupp.

Så styrdes färden till Berlin, och stiligare emottagande får man leta efter! Musikkår och hundratals idrottsmän i tävlingsdräkt mötte upp vid stationen, och fanor och skyltar hälsade de långväga gästerna. Under sång marscherade vi genom Berlins gator till vårt hotell. Det var ju meningen att i Berlin skulle pojkarna slå på stora trumman på allvar. Men banorna voro för ynkliga och konkurrensen svag. Argentinaren Luti gjorde vad han kunde, men inte räckte det till mot Metcalfe. Flera tyska rekord slogos, men det förslog inte. Det var endast stackars McCluskey som fick bita i det sura Syringäpplet.

Nästa stopp hette Prag. Där kom reaktionen. Pojkarna tog det lätt, för lätt. Spitz tyckte att »1,90 är gott nog åt Prag». Cunningham och Ny promenerade 800 meter i maskfart, stafettlaget behövde minsann icke taga ut sig. Prag kunde inte inspirera pojkarna. Staden verkade sovande och resultaten blevo tyvärr därefter.

Men i Budapest vaknade man upp igen. Efter en härlig resa på »schönen blauen Donau» »sköt pojkarna prick» i Buda och Pest. Samtliga överträffade sina resultat!

Varför?

Jo på grund av ungrarnas nästan »svenska» mottagning av truppen. Deras fryntlighet och hjärtlighet gjorde att pojkarna trivdes ögonblickligen. Endast Hellas' ledande män slogo ungrarnas rekord. Men också på grund av publikens oerhörda sakkunnighet och »med-i-tävlingarna».

En av ungrarnas bästa män, Bodossi, tippades som »hot åt Spitz». Spitz hade skrämts med att i Budapest finns en höjdhoppare som hoppar 198 när som helst. Den kolugne Spitz hade svarat:

»Då måste jag väl hoppa två meter!»

Bodossi gör sig i ordning till hopp. Dödstyst i hela Stadion. Men kan höra gräset växa! Ungraren samlar sig, väntar, tills en yngling på »hyllan» släckt sin cigarett eller tills flaggan på högra flaggstången lagt sig till ro. Så hoppet och därpå applådåskorna.

Spitz gör sig iordning. Samma historia. Om möjligt ännu tystare. Ynglingen på hyllan törs inte andas. Hela menigheten följer med nästan till överdrift. Men det sporrar Spitz och han flyger över alla höjder i första hoppet. 197 — hans vackraste hopp i Europa! 2 meter — man kan höra fickurets tysta tickande — och så dunder och brak efteråt. Spitz har hoppat de efterlängtade 2 meterna till sist. Inför Europas tacksammaste publik!

Ribban höjes till över världsrekordet. Det kontrollmätes och springes fram och tillbaka framför hoppställningen. Så med ens dödstyst igen. Spitz verkar närmast generad. 10.000 ungrare be för sin gunstling därnere, och Spitz flyger över, men ack, armen, den retliga armbågen. Publiken nästan gråter.

Metcalfe skjuter som en kanon ur startgroparna. Resultat — ett tangerat världsrekord. Cunningham lägger Szabo och Ny efter sig i ett hektiskt 1500-meterslopp, där Ny uppoffrar sig för vännen Glenn och onödigt tager stryk av Szabo. (Jag hör till de verkligt få i Europa, som tror på Ny i ett nytt möte med Szabo på 1.500 meter!) Fuqua löper 400 meter på bästa Europatid, trots förbud av läkare och trots att »varje steg var en plåga för mig!» Diskusbjässarna hyva plattan lång, långt bort i mörkret. (För att inte tala om deras fenomenresultat från dagen efter, då Laborde slungade diskusen 50,90 meter med Anderson endast tre futtiga centimeter efter!

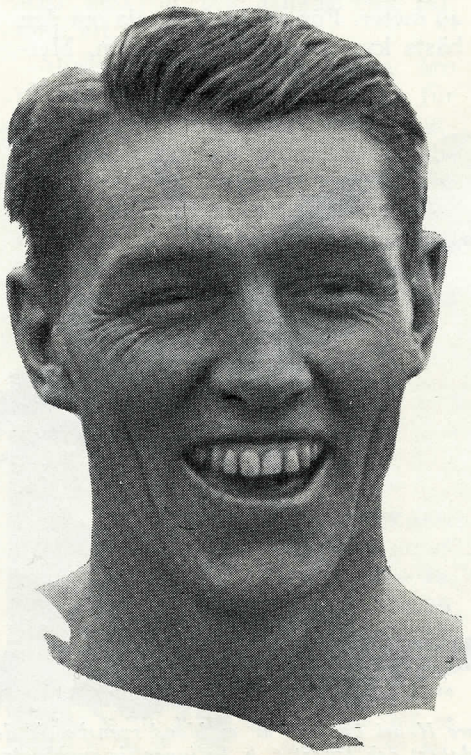

När såg man väl Johnny Morriss ledsen?

När göres den bedriften om? På Stockholms Stadion nästa år, kanske.

Metcalfe satte världsrekord på 200 meter på bana med kurva, Morris tangerade världsrekordet på korta häcken, 14,4, m. m.

Alla dessa storresultat tack vare ungrarnas förmåga att »ta» pojkarna, tack vare bästa konkurrens i Europa och tack vare, som sagt, att publiken likt experter levde med i varje idrottsgren. Man kan gott säga att ju bättre pojkarna trivdes på en plats, desto bättre resultat förmådde de trolla fram.

Vi lämnade det fagra Ungern med vemod och kommo så småningom via Tyrolen och München till Paris.

Det gjorde inte så mycket att vi inte ens observerades av arrangörerna där. Det gjorde inte så mycket att vi fingo leta oss ut till idrottsplatsen alldeles ensamma (tur att Hellas ordnat även en man i Paris för oss), det gjorde inte så mycket att priserna pojkarna vunno nästan slungades åt dem av ett stadsbud på hotellrummet, ty Paris hade ju stått som vår långa resas mål, där vi till sist skulle få roa oss litet innan den långa sjöresan anträddes. Kanske pojkarna vunno på att få vara ensamma i storstaden.

Ensamma voro de också i allmänhet vid målet för varje löpning. Endast en gång höll jag på att få dåndimpen. Och det var då Eric Ny, vår trogne följeslagare och min duktige medhjälpare genom den ansträngande Europaturnén, höll på att klå självaste Cunningham på 800! Eric kommer, var lugn för det!

Nog voro vi litet snopna, när inte arrangörerna bjödo oss på så mycket som vatten. Snopnare blevo vi, när vi måste betala för handdukar i Stade Jean Bouin, och paffa blevo vi, när arrangörerna drogo av bilpengar från stationen till hotellet i Paris, när uppgörelsens timma slog.

Men hade vi inte skämts bort kanhända under denna turné! Sverige och Ungern kan väl inte finnas över-

allt. Det måste finnas ett och annat »Paris» och ett och annat »Hamburg». Några törnen alltså bland alla rosorna!

Vi splittrades i Paris. 4 duktiga »hellener» måste resa hem för att sköta sina studier, och de övriga fyra, Morriss, Laborde, Fuqua och McCluskey fortsatte tillsammans med undertecknad mot andra öden och äventyr i Sydeuropa.

Studentolympiaden i Turin lockade. Jordens flottaste stadion beträddes. Och den pampigaste parad såg dagens ljus. Vad vore Italien och Tyskland utan sina parader! Dessförinnan hade vi spelat bort några sekiner på Monte Carlos svartröda matta. Vi hade badat i ljusblått Medelhav, seglat i kunglig yacht i Cannes, dansat i jordens härligaste dansberså — Juan les Pins, — klättrat i schweiziska alper och rusat över Luganosjön i rasande fart eller bockat för Europas märkligaste man, vännen »Musse» i Rom! Vi hade sannerligen set Europa utan och innan. 14 länder hade besökts och 14 länder hade »dukat fram det bästa i huset». Intryck på intryck virrar framför oss. Vi äro för nära inpå »världshistoriens idrottsresa» för att rätt och lätt kunna smälta dem.

Men ett är säkert: när vi alla äro församlade i Amerika igen och då vi nästa år träffas på mästerskapen i Denver, Colorado, för en liten »reunion», som vi kommit överens om, då skola vi höja våra leven starkast för Stockholm, Sverige och för Hellas!

Två ståtliga exponenter för den svarta och den vita rasen. T. v. Ralph Metcalfe i all sin mörka glans, t. h. diskusbjässen och "hellenen" John Anderson. Tur att man fick umgås i all vänskaplighet med dylika herrar!

1933 års tennis

Klubbmatcher, höstturnering, K. M.

I ett jubileumsnummer brukar ju utrymmet vanligtvis huvudsakligen ägnas åt en återblick över de gångna åren. Redaktionens mening var nog också att hellastennisen skulle ställas i historisk belysning i detta nummer. Som nedskrivaren av dessa rader emellertid medverkat så få år inom klubben att han ej »på rak arm» kan giva en resumé över utvecklingen, och tiden till »bladets» pressläggning ej tillåter någon arkivforskning, få de tennisintresserade klubbmedlemmarna ha översende med att i det följande endast kommer att återges vad som hänt och skett tills dato under innevarande år. Ja inte ens allt det, ty årets vårturnering har redan refererats i Bladets majnummer. Alltså:

Den 29 januari hade vi en första sammandrabbning med Stockholmspolisens tennisklubb om ett uppsatt vandringspris (ett tidigare dylikt hemfördes i fjol för alltid av Hellas). Slaget stod i Atlashallen och omfattade fem matcher, fyra single och en double. Resultatet blev seger för oss med 3—2. Vinnarna hette i single G. Almqvist och G. Hauffman. Den sistnämnde med sin broder Willy som partner, segrade även i double.

Ställningen sviktar.

Den 19 mars voro vi på nytt i elden. Denna gång hette motståndaren Haga Lawntennisklubb, som hade fördelen att få spela på »hemmaplan», nämligen hos Philipsons. Hagas salkbetonade representanter (uttytt: flera av hagaspelarna tillhörde S. A. L. K:s övningsgrupper) tillfogade oss ett svidande nederlag, med ej mindre än sju segrar mot två för oss. Dessa två bärgades i single av G. Almqvist över Leif Lundberg med siffrorna 2—6, 12—10, 6—4 och i double av Tore Dahlström och Åke Lundqvist över Jakobsson och Pettersson med siffrorna 6—3, 6—4.

Stort bättre gick det ej heller den 26 mars mot Kronoberg i Atlashallen. Av sju matcher vunno vi endast två. Matchvinnare voro även denna gång i single G. Almqvist, som slog Fritzén med 13—11, 4—6, 6—2, och i double Tore Dahlström och Åke Lundqvist, vilka vunno över Wormbs och Norbelie med 6—3, 12—10.

Det sura äpplet.

I juni månad, sedan vårturneringen lyckligt och väl slutförts med resultat enligt referatet i majnumret, gick den sedvanliga

matchen mellan Hellas, Råsunda, Äppelviken och Djursholm av stapeln. Om det för denna tävling uppsatta vandringspriset skulle nu spelas för tredje gången, och som Djursholm redan hade två av tre erforderliga inteckningar i detsamma, var årets resultat avgörande för prisets »vara eller icke vara» i fortsättningen. Hellas lottades liksom de två föregående åren mot Äppelviken, och vi fingo, ävenledes i likhet med förhållandena 1931 och 1932, finna oss i att bli besegrade. Denna gång dock mycket knappt, ja så knappt, att ett omvänt resultat ej varit orättvist. Av de fem spelade matcherna vunno vi två, nämligen en i vardera single och double, medan Äppelviken vann två i single och en i double. Sålundo vuno hellasrepresentanterna E. Westerberg över G. Lindblom (Topsy) med 8—6, 7—5 i single samt G. Almqvist och G. Hauffman över G. Sucksdorf och R. Unnersten med 6—3, 6—4 i double. Såsom slutlig segrare triumferade Djursholm, som därmed hemförde vandringspriset för tredje och sista gången.

Polisens revansch.

Den i striden om vandringspriset mot Polisen uppgjorda utomhusmatchen ordnades den 3 augusti å Polisens »en-tout-cas»-bana, varvid vi förlorade med 2—3. För hellassegrarna svarade G. Hauffman, som slog S. Röing med 6—0, 4—6, 6—4, och Tore Dahlström, som vann över G. Levin med 6—3, 6—1. Vi ha således för närvarande vardera en inteckning i priset.

Slutet gott . . .

Den sista klubbmatchen för året utomhus gick mot Råsunda den 9 och 10 september, varvid vi som vanligt gästade nämnda klubb. Enligt överenskommelse skulle det spelas tio matcher, men oaktat att vi började redan på lördagen kl. 2 och fortsatte den dagen, så länge det var tillräckligt ljust, hunno ej resterande matcher slutspelas på söndagen. Av de spelade åtta vunno vi emellertid sex. En, i single, mellan E. Westerberg och N. Sandstedt avbröts vid ställningen om ett set, och den tionde, en doublematch, blev aldrig ens påbörjad. Om även de tvenne sistnämnda resulterat i förlust för oss, hade vi ändock vunnit hela matchen, nämligen med 6—4. Hellassegrarna voro: Kjölsrud—Ljungström 1—6, 6—1, 6—2; Almqvist—Astor 6—4, 6—0; Unnersten—Ekmanner 6—1, 6—2; Dahlström—Hebbel 6—3, 2—6, 6—2; F. Andersson—Henniger 6—4, 7—9, 6—3; Dahlström och Unnersten—Ekmanner och Ljungström 6—2, 6—4.

ELOF WESTERBERG, även i år bäst i tennis, där han vunnit K. M.

Elof Westerberg vann K. M.

Årets höstturnering, som i klass A även gällde klubbmästerskapet, påbörjades i Eriksdalsbadet i slutet av augusti och slutspelades den 8 oktober (inomhus) samt omfattade fem klasser, nämligen klass A single och double, klass B single och double samt mixed. Deltagareantalet var osedvanligt stort och utgjorde i klass A singel 20 st., i klass A double 11 par, i klass B single 22 st., i klass B double 9 par samt i mixed 6 par. Den relativt stora anslutningen och ledningens strävan att i största möjliga utsträckning låta matcherna spelas på den på försommaren nyanlagda sandplanen (vilken inom parentes sagt under sommarens lopp så småningom blivit rätt så skaplig och som man får hoppas bör bli riktigt bra till nästa sommar, nota bene om den skötes på rätt sätt) gjorde, att turneringen ej hann slutspelas utomhus, innan höstrusket lade hinder ivägen därför.

Resultaten blevo:

Klass A. Single: 1:a pris och K. M. samt E. Sjölanders vandringspris för alltid: E. Westerberg; 2) G. Almqvist; 3) G. Holm och R. Unnersten.

Klass A. double: 1:a pris och K. M.: T. Dahlström—R. Unnersten; 2) G. och W. Houffman; 3) Ch. Kjölsrud—S. Bramstång och A. Soldén—W. Redtzer.

Klass B. single: 1) Åke Lundberg; 2) W. Redtzer; 3) C. E. Wallner och S. Spetz.

Klass B. double: 1) N. Klingberg—G. Berg; 2) O. Fried—Lundberg.

Mixed: 1) Fröken B. Stenberg—G. Almqvist; 2) Fru E. Andersson—Filip Andersson.

Fin form att finna formen.

Utöver det som härovan i korthet berörts angående tävlingar o. d. kanske även den s. a. s. mera interna tennisen intresserar en hel del klubbmedlemmar, som ej äro informerade i sektionens liv och leverne.

Inom tennisen minst lika mycket som inom andra idrottsgrenam fordras träning och åter träning för att några resultat skola nås. Tennisen är emellertid en rätt så dyrbar idrott och kan ju dessutom ej utövas av en ensam person. Även om ett »gäng» på fyra spelare slår sig ihop om gemensamma speltimmar, blir den ekonomiska uppoffringen rätt så kännbar, enär ju alltid kostnaden för utrustningen och dess underhåll tillkommer.

För att bereda tillfälle åt flera klubbmedlemmar att till reducerade priser bedriva spelet och för att de skola få spela mot så många olika spelare som möjligt, har sektionsstyrelsen med början sommaren 1932 igågngsatt övningsspel i gruppspel. Nämnda sommar disponerades en bana å Enskede idrottsplats samt Polisens bana vid Polishuset å Kungsholmen. Vintersäsongen 1932—33 höllo vi till i Dragonkasernens hallar, och förliden sommar på Eriksdalsbadets nya sandbana.

Innevarande vintersäsong ha vi kontrakterat Centralbadets båda banor tisdag och torsdag kl. 9—11 e. m., d. v. s. vi disponera där 8 timmar i veckan. De deltagande spelarna, 24 st., äro uppdelade i tvenne grupper om 12 st. i varje, varav den ena spelar på tisdagarna och den andra på torsdagarna. Förutom doublespel, i vilket de olika deltagarna ha olika medspelare och spela mot olika kombinationer varje gång, förekommer även en singletävling enligt principen »alla mot alla». *B—k.*

Junirekord i Eriksdalsbadet.

Men säsongsiffran svagare än i fjol.

Sommaren 1933 är nu ett minne blott, och ett rätt så vackert minne med förresten. För Eriksdalsbadets del kan fastslås, att vi haft en mycket lång och åtminstone tidvis vacker säsong. Försommaren med det härliga junivädret var ju det bästa tänkbara, varför det tidigare junirekordet från utställningsåret 1930 med 35.010 badande ledigt slogs. Siffran lyder nu på 42.094. Föregående sommar — den bästa hittills — hade vi 18.504.

Juli månad började sedan lovande med en ståtligare värmebölja, och måndagen den 10 juli kunde vi notera årets bästa dag med 4.477 besökande. Tyvärr blev inte fortsättningen lika bra. Totalsiffran för juli blev sålunda blott 45.258 mot 67.729 för föregående sommar.

Augusti blev inte så över sig bra den heller. Solen lyste tyvärr mest med sin frånvaro. Och med litet sol blir det smått med badande. Även om det är både vackert och varmt i övrigt. Antalet badande blev nu 31.128 mot 38.360 år 1932. Och de vackra dagarna, vi hade i september, hjälpte inte upp årsstatistiken. Till den 15:de badade 2.525 personer mot 2.444 föregående år. Slutsiffran blev sålunda 120.905 mot 1130.749 1932. En minskning alltså på 9.844 personer.

För jämförelsens skull införa vi rapporterna för de senaste fem åren med följande siffror:

	Maj-Juni	Juli	Aug.	Sept.	Summa badande
1929	20.137	39.048	22.600	2.316	84.101
1930	35.795	56.067	28.518	2.038	122.418
1931	12.331	37.420	42.055	2.133	93.939
1932	22.216	67.729	38.360	2.444	130.749
1933	42.094	45.258	31.128	2.525	120.905

BOWLARNA

fylla nu tio år.

Återblick på ett decennium av Kalle Hag.

Samtidigt med att Hellas passerar de 25 åren, fyller bowlingsektionen 10 år. Det var nämligen på hösten 1923, som ett litet gäng hellaspojkar slog sig tillsammans och beslöt att slå ett slag eller flera för Hellas uppe på Mosebacke bowlingbanor.

Initiativtagarna till den nya sektionen voro Simon Alenius, Carl Awell, Ivan Hallgren, Nisse Schnell, Nils Gyxgård och Artur Ringborg, vilka på tisdagskvällarna disponerade fyra banor. Att resultaten i början inte voro så glänsande, är ju självklart. Dels var slagningstekniken då ej så utvecklad som nu och dels behandlades banorna ej med samma tekniska skicklighet, som nu för tiden är fallet.

Artur Ringborg var redan då den främste, en position, som han förmått med glans hålla än idag. De bästa resultaten vid årsskiftet 1923—24 nåddes av Artur på 1 serie med 224 p., på 2 med 352 p., och på 3 med 504 p. På 4, 5, 6 och 7 serier vann Nisse Schnell med 674, 845, 1009 och 1193 p., medan Artur tog hem även 8 och 9 serier med 1278 och 1470 p. "Strökunder" voro Sven Wictorin, Bror Blomkvist (nu i Star), G. Callin, T. Andersson ("Kungen", som i år åter börjat på allvar), G. Edling, Kalle Lager, W. Schyberger, Edvin Olofsson och Kalle Bjuris. Den senare var dock tydligen ej något världsmästarämne: hans bästa resultat på 1 serie var 79 p. Nuvarande advokaten Knut Strömberg försökte sig också på klotrullningens svåra konst — med vad framgång förtälja ej efterlämnade skrifter.

Sedermera kom emellertid Calle Awell att överglänsa Artur Ringborg och hade en tid de flesta klubbrekorden, varjämte Hallgren lade sig till med klubbrekorden på 1 och 5 serier. Adolf Hellqvist började även att under 1924 idka bowling. Av intresse är att se, vilken medelpoäng, som då slogs och ansågs för god. Calle Awell var bäst med 158.8 p. Nu anses en sådan medelpoäng skäligen skraltig. Artur Ringborg slår nu för tiden i medeltal över 200 p., vilket återigen är en utmärkt prestation.

Över: från vänster: T. Pettersson, A. Ringborg, E. Jernström, G. Malm, D. German, H. Genborn, T. Andersson, G. Bergström, G. Hamrin, S. Levin, T. Söderholm, N. Schnell, N. Blomqvist, M. Andersson, K. Haglund och E. Falkhammar.

Omväxlande med klubbtävlingar har matcher med växlande framgång utkämpats mot andra klubbar. Den första klubbmatchen spelades mot SBK, där emellertid nybörjarna i Hellas naturligtvis fingo stryk av de mera rutinerade S.B.K.arna. Sex man från varje klubb slogo 4 serier var. SBK nådde 3775 p. mot Hellas 3.482 poäng.

Under årens lopp ha sedan åtskilliga klubbmatcher hållits mot N.&.S. (Norstedt & Söner), Göta, Linnéa, Rush, Kronoberg, ABF, Star, Järva m. fl. Framgångarna ha växlat med nederlag.

I och med världsmästerskapstävlingarna i Stockholm år 1926 fick bowlingen frisk vind i seglen. Även Hellas bowlingssektion fick nya medlemmar, bland vilka märktes Kalle Haglund, som i senare tider haft vissa framgångar som bowlare. Den största framgången detta år var segern i fyrklubbsmatchen mellan Kronoberg, Göta, Linnea och Hellas om ett nyuppsatt stiligt vandringspris. 8-mannalaget D. German, Calle Awell, Artur Ringborg, John Johansson, Simon Alenius, Kalle Haglund, O. Elker och Erik Haasum vann efter en hård strid mot Kronoberg med 48 p. försprång. Vandringspriset erövrades sedermera av Hellas för alltid. Vid världsmästerskapstävlingarna 1929 deltog Artur Ringborg men lyckades ej erhålla prisplacering. Samma år var han uttagen i svenska laget i Finlandsmatchen. Helge Öberg och Gösta Bergström, ett par av våra bättre bowlare, började detta år att spela. Den förre har dock tyvärr nu slutat igen.

Givet är att de enskilda medlemmarna såväl som hopsatta lag inom sektionen vunnit åtskilliga priser på allmänna tävlingar. Det skulle emellertid föra för långt att ens i korthet referera framgångarna. Nämnas bör emellertid Gösta Hamrins seger på Sveasalongen år 1932 i januari vid tävlingen om den s. k. Metropol-Kannan på det utmärkta resultatet 1106 p., vilket alltfort är klubbrekord, samt Hellas' seger våren 1933 två gånger i rad i fyrklubbsmatcherna på Svea bowlinghall mot de starka klubbarna Linnea, Star och Järva.

Klubbrekorden äro f. n. 1 serie Gösta Bergström 289 poäng, 4 serier, Tor Pettersson 896 p., 5 serier Artur Ringborg 1107 p., 8 serier Gösta Bergström 1560 p.

Bäste spelare är fortfarande Artur Ringborg, som är jämn och sällan slår bort sig. Gösta Bergström är en ung man, välkänd för alla; har gått upp med väldiga kliv. Tosse Pettersson, David German, Elker, Kalle Haglund, Blomman, Gunnar Werner (ny medlem för i år, fin-fin simmare i Kappis) höra också till bowlingsektionens bättre spelare.

Nu slås för fullt varje tisdag kväll uppe på Mosebacke klassiska höjder. 17 man äro inregistrerade spelare, och den kommande säsongen lovar gott för Hellasnamnets vidkommande även i bowling. Om ej alla tecken slå fel, borde juniorlaget kunna bärga segern i ena gruppen av juniorligan. "Stora laget" har chanser att bli uppflyttat till närmast högre klass.

Till slut skall här på förekommen anledning framhållas, att bowling numera inte alls är den "pilsneridrott",

Mitt samliv med Hellas fröken Thalia

Av Frithiof Bjärne.

Här t. v. en bild av det glada livet i den äventyrliga kolonistugan.

Jag har läst i 1928 års jubileumsskrift, att Hellas Thalia faktiskt har tre olika födelseår. Hon lär ha varit baby redan år 1899, men med äkta kvinnlig list lät hon sig omfödas för offentligt framträdande år 1902. Alltså skulle den gamla skruttan vid det här laget vara minst 31 år gammal, men väl vetande betydelsen av en fin härstamning, låtsades hon sedermera vara tvillingsyster till den sköne grekiske yngling, som under namn av Sim- och Idrottsklubben Hellas såg dagens ljus en strålande oktoberdag anno 1908. Hon kan alltså i år fira den för en vacker kvinna synnerligen lämpliga åldern av 25 höstar.

Sin ungdom och barndom framlevde hon i allehanda underligt sällskap. Där förekom »Smålandsknektar» och en tant, som hette »Korp-Kristi», samt en tvivelaktig »Herr Dardanell», med flera lustiga figurer. Men hon arbetade träget för att höja sin sociala ställning. Efter många år av strävsamt arbete kände hon år 1916 behov av rekreation och reste fördenskull ut i vår härliga skärgård, där hon sammanträffade med fiskarbefolkningen och fann så stort behag i denna miljö, att hon blev bofast därute i flera år. Dessutom kände hon väl det gamla knepet med ett enkelt staffage, som skulle låta hennes egen charm och skönhet blomstra desto livligare. Och sällskaplig som hon alltid varit, blevo karlarna i hennes omgivning allt flera; allt ifrån första början har hon ju hållit sig med uteslutande manlig uppvaktning.

År 1924 kom det stora ögonblicket i Hellas-Thalias liv. Då träffade hon nämligen den eldige byskomakaren Bjärne, som genast vann hennes kärlek i skarp konkurrens med byskräddaren Wictorin, vilken senare dittills räknats som hennes mest gynnade gunstling. Det kanske var i sorgen häröver, som Wictorin strax härefter gav sig iväg till Amerika.

Episoden med Bjärne varade i sex lyckliga år, men inte ens under den tiden kunde den oberäkneliga sköna undvika att slösa sin charm på diverse andra herrar. Vi minnas Mr Charley, som måste kläda ut sig till tant för att undgå henne, och även ett kompani landstormsgubbar blevo lagda för hennes förtjusande fötter. En »riddare utan fruktan» i Evert Jernströms resliga gestalt blev kanske den mest motspänstiga kavaljeren, men året därpå, 1928, råkade hon in i ett »äventyr i kolonistugan» och

---

som man måhända ännu på sina håll tror. Bowling är en utmärkt motion, i synnerhet för herrar med anlag för s. k. kalaskula. Med sin lyckliga förmåga att kunna hos utövarna avkoppla tankarna från allt annat än käglornas fall, strikar och spärrar, från dagens allvarligare bekymmer, utgör bowlingen en allmänt erkänd källa till såväl fysisk som psykisk vederkvickelse.

Fråga Hans Excellens statsministern, som i många år varit en aktiv och hängiven utövare av bowling, om hans åsikt om densamma! Han svarar säkerligen:

— Bowling är, rätt utövad, en härlig sport och en förträfflig rekreation!

K. H.

VEGELINS EFTR.
KONDITORI
Telefon 43 17 90. Ringvägen 104.

firade där fullständiga triumfer. (Dessa äventyr ha sedermera befunnits så minnesvärda, att de numera filmats under namnet »Lördagskvällar».) Bland de nya erövringarna märktes Napoleon-Allan Wahl, boxaren Kalle Lager och operettcharmören Conny Blomqvist m. fl., och med dessa levdes i kolonistugan ett lustigt liv med mat och dryck och barnvagnar.

År 1929 övergavs de folkliga lustigheterna för en då synnerligen aktuell förskingrarehistoria benämnd »Kassabrist», och i huvudrollerna insattes idel bank- och försäkringsmän, som med sin kännedom i branschen gjorde det hela mera trovärdigt. Ett jättestort skrivbord från själva Handelsbanken fullbordade verket. I denna pjäs prövades många nya krafter. Allas vår Pelle, numera välbeställd olympiaman, gjorde då sin teaterdebut som en stackars förskingrande bokhållare. Orienteraringsbasen Holmas och snabbsimmaren Jernström, badmästaren Mella och »Greta Garbo» Skoglund samt Aug. Jonasson, vilken senare gjorde en förträfflig studie i vampyrfacket, voro även med i ensemblen.

År 1930 blev Bjärne kommenderad till »Männen vid fronten» på Oscarsteatern och efterträddes hos den sköna Hellas-Thalia av Harald Mellin och Allan Wahl, vilka sedan dess turat om att förse henne med livets nödtorft. Man gjorde ånyo en tur ut i skärgården och lekte »kärlekstokar». Då hade till familjen återkommit den gamle spanienfararen Erik Jägerblom, som med sitt kultiverade och överlägsna spel skänkte ny charm åt tavlan.

Året därpå, 1931, blev ett direkt steg bakåt. »Jan-Anders och Lars-Anders» kunde icke inspirera till några stordåd, och vår kära Thalia kände sig säkerligen åtskilligt på dekis. Men så voro ju också svårigheterna betydande den gången. Inte förrän en halvtimme före föreställningens början lyckades det att anskaffa behövliga skogsdekorationer. Men även nu uppträdde en debutant av betydelse, Åke Söderblom, numera välkänd som Lill-Slam och professionell revyförfattare av högsta klass.

1932 ligger ju alltför nära för att behöva komma in i vår teaterhistoria, men en märkbar uppryckning vill jag dock konstatera. Långbadaren Smiling-Svensson och rekordgångaren Stickan Aronsson visade oanade charmörtakter, som giva löften för Hellas-Thalias fortsatta blomstring.

Ja, detta var i korta drag berättelsen om Hellas-Thalia. Som en förmedlande länk mellan vardagens grå och fantasins brokiga värld har hon ju sitt stora berättigande, och det är att hoppas, att kommande generationer hellener skola omfatta henne med samma kärlek som den nuvarande. Men den gamla bostaden i Södra Latins gymnastiksal är kanske inte den bästa. De scentekniska möjligheterna svara allt sämre mot tidens ökade krav. Kanske dock Söders nya medborgarhus en gång i framtiden kan skänka oss någon lindring härvidlag. Vi hoppas då på en ny era för gamla Hellas-Thalia och hennes trogna tjänare, ingen nämnd och ingen glömd, och kanske vi även då kunna bereda en plats i ledet för våra hellassystrar, som hittills troget applåderat och sporrat pojkarna till nya krafttag, men som alltid varit utestängda från det allra roligaste: repetitioner och festliga premiärer på insidan av rampen.

Hurra, va vi ä' bra!

1929 års ekonomiska utskott: fr. v. Gunnar Malm, Hugo Björk och Birre Malm.

Ilsken telefonsignal. — —

Jag lyfter försiktigt telefonluren och svarar:

— Malm.

Och får svar av en sonor stämma:

— Det är hellasbladsredaktör Nordenfelt, hej. Du ska skriva några rader i jubileumsnumret och framlägga några synpunkter i egenskap av mångårig organisatör för fester och andra storarrangemang!

Jag svarade ögonblickligen, att det nog ej vore lämpligt, då en sådan artikel bara skulle komma att handla om "hurra, va vi ä' bra". Denna hotelse hjälpte emellertid föga, varför jag måste sätta igång.

Alltså:

Hurra va vi ä' bra! Jag anser det alldeles nödvändigt, att om någonting här i världen skall lyckas, måste man först och främst ha en mycket stark tilltro till sig själv, och för det andra måste man även vara övertygad om framgång för den sak man avser att genomföra. Det är med andra ord nödvändigt att vara en fullständig optimist.

Det är som bekant optimisterna, som föra världen framåt. En pessi-

Prisvärt!

Bertil Billing, för ett femtontal år sedan god bröstsimmare och 400-meterlöpare, numera välbeställd förvaltare på Örbyhus gods — slottet där Erik XIV satt fången och dog — har ihågkommit klubben med ett *pris* till jubiléet. Själv firar han 20-årsjubileum med klubben i år.

Priset tillfaller den *hellasjunior,* som tillhört klubben minst ett år och under löpande kalenderår fyller högst 18 år, samt på allmän tävling uppnår endera av resultaten 53 sekunder och 3.08 i respektive löpning 400 m. eller bröstsim 200 m.

Hellasbladet bockar sig och tackar för minnesgodheten.

Orienteringslöpare!

Orienteringskängor 13.50
Kompasser
Kjellström Lyth vätske 20.–
Silva 7.50
Vandrarskor ..... 8.50, o. 9.50
Meisryggsäckar 10.–, 13.25, 14.–, 15.–, 22.–, 23.–

Götgatan 58 mitt för Göta Lejon **Sport & Velocipedaffären,** St. Nygat. 20
(John Peterson) Tel. 11 16 70

mist kan inte flytta utvecklingen ens en millimeter åt rätt håll. Men det räcker ej enbart med strålande optimism för att kunna genomföra ekonomiska arrangemang. Lika nödvändigt är att tillförlitliga kalkyler över utgifter och beräknade inkomster på förhand uppgöras.

För en förening med så omfattande rörelse som vår, med många olikartade idrottsgrenar på programmet, är det självklart att en självförsörjning i form av medlemsavgifter är fullkomligt utesluten. För en del år sedan tillsattes en besparingskommitté för att ordna ekonomin inom klubben. Jag har i allmänhet svårt att förarga mig över någonting, men när jag erfor besparingsbesluten, blev jag verkligen uppriktigt förargad. Min uppfattning var nämligen den, att det skulle tillsättas en ekonomisk kommitté, som i stället skulle vidtaga sådana arrangemang, att klubbkassan tillförses erforderliga medel för rörelsens drivande. En sådan kommitté kom även till stånd och bestod av Hugo Björk, Gunnar Malm och Birger Malm.

Detta ekonomiska utskott arbetade efter de principer, som här överst omtalades. En rad glänsande Grandfester arrangerades. Biljetterna till vår första nyårsvaka på Grand rönte kolossalt stor efterfrågan. De 700 biljetterna, varav cirka 500 st. supébiljetter, voro slutsålda omkring den 15 december, och utskottets medlemmar höllo på att få gråa hår, då deras telefoner ringde praktiskt taget dag och natt och ivriga röster bevekande bådo om biljetter. Även teatern som föregående år knappast gått ihop, fick en släng av framåtandan och lämnade ett gott resultat. På ett enda verksamhetsår lyckades utskottet uppnå ett netto på arrangemangen av, jag vill minnas, cirka 7.000:— kronor, vilket täckte klubbens dåvarande skulder samt tillsammans med medlemsavgifterna, även räckte för ifrågavarande verksamhetsårs omkostnader.

När klubbens festarrangemang kommit så i ropet, att särskilda åtgärder för desammas arrangerande ej voro nödvända, upplöstes utskottet. Hugo Björk avreste till Amerika med vissa journalistiska uppdrag. Före hans avresa sammanträffade det upplösta utskottets medlemmar och uppgjorde de första planerna till ett storarrangemang i allmän idrott jubileumsåret 1933 med deltagande bl. a. av Amerikas bästa idrottsmän. Hugo Björk erhöll fullmakt att inleda underhandlingar i Amerika. Omedelbart efter Olympiaden måste han emellertid hastigt återvända till Sverige, varvid redaktör Gerhard Rooth i New York välvilligt åtog sig att fullfölja underhandlingarna. Överenskommelse träffades även med Stockholms-Tidningen om samarbete och viss ekonomisk garanti. Underhandlingarna i Amerika fullföljdes på ett glänsande sätt av Rooth, och amerikanska förbundet hade vänligheten att utse och översända den bästa amerikanska trupp, som någonsin besökt Europa för deltagande i tävlingar, arrangerade av enskilda klubbar.

Vi möttes överallt av stor förståelse för dessa tävlingar och vi kunna gott, utan överord säga, att Elitspelen 1933 var en strålande succés. Jag hoppas, att klubben kommer att göra Elitspelen till en tradition och att det ytterst angenäma samarbetet med Stockholms-Tidningen även i fortsättningen skall kunna uppehållas.

Eftersom Stockholms-Tidningens namn nu nämndes, vill jag begagna tillfället att tacka dess ledning och snart sagt hela dess personal, för den beredvillighet och det stora intresse de visat för de gemensamt anordnade "propagandatävlingarna". Jag är alldeles övertygad om att det sätt varpå propagandatävlingarna upplades föregående år, och det glada och gemytliga vis, på vilket de genomfördes, har gjort och kommer att göra såväl klubben som Stockholms-Tidningen stor nytta. I förbigående vill jag nämna, att optimismen i detta fall även spelat en mycket stor roll. Ett par dagar före den första tävlingsdagen sade en känd sportjournalist till mig, att på grund av den kollossala anslutning som vunnits, tävlingarna ej skulle kunna vara avslutade förrän framemot 12-tiden på natten. Jag svarade, att tävlingarna skulle vara avslutade på c:a 1½ timme. Tack vare ett utomordentligt arbete av tjänstgörande klubbmedlemmar och funktionärer, lyckades det även att genomföra tävlingarna på 1 timme och 37 minuter!

*

Nu har jag väl tröttat Hellasbladets läsare tillräckligt, men vill ändock begagna tillfället rikta några ord till klubbens aktiva:

Var optimister, tro på Er själva och tro, att Ni kunna göra resultat, som ligga ofantligt mycket över Er nuvarande prestationsförmåga. Att tro på sig själv är det absolut viktigaste för att kunna uppnå verkliga resultat, sedan spelar det en mindre roll om exempelvis armföringen är några centimeter högre eller lägre eller att steglängden ej motsvarar den eller den tränares eller beskäftige förståsigpåarens åsikter.

Alltså: *Tro på Eder själva och Ni skola uppnå resultat, som ingen tilltrott Eder om.*

—remà.

Leende letter

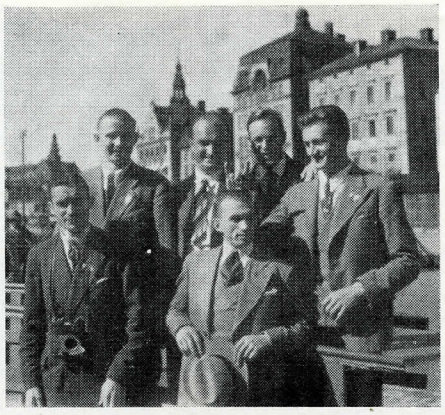

Den lettiska truppen vid Elitspelen togs också väl om hand. Här en bild strax före hemfärden. Fr. v. i övre raden Jurgis, Nisse Wennström, Walle Rahmqvist och Dimza. Nedanför Kivitis och Buceniks.

Landets största urval i reseffekter & damväskor finner Ni i

"VÄSKAN"

Kungsgatan 23 -- Drottninggatan 50
Götgatan 23 ---- Norrmalmstorg 1

BAR-LOCK-INSTITUTET

(Under Kungl. Skolöverstyrelsens inseende)

Specialinstitut för undervisning i

Stenografi - Maskinskrivning - Språk
Bokföring och Handelsräkning

Ämneskurser och kombinerade kurser.
Ettårig korrespondenskurs.

Prospekt och redogörelse samt förslag
till utbildning lämnas på begäran.

Kungsgatan 29 STOCKHOLM Tel. 100753, 108566

Vid behov av

TRYCKSAKER

vänd Eder till

H & E

HAGLUND & ERICSON
TRYCKERI
Blekingegatan 61
Tel. 408925, 408085

Medlemmar i Hellas

Juveler · Guld · Silver

NYSILVER & TENNVAROR

Juvelerare
Oscar Kihlström

Norrtullsgatan 41 S:t Eriksgatan 86
306500 309947

OBS.! Hellasmedlemmar rabatt!

Besök

RAKSALONGEN
OCH DAMFRI-
SERINGEN

FOLKUNGAGATAN 68
Telefon 434810

Ragnar Johansson
Medlem i Hellas

För höstpromenaden lika väl som för vintersporten

rustar du dig bäst, billigast och bekvämast hos

M. U. LIND & C:o EFTR.

Tel. 430374 Götgatan 18 Tel. 433118

Advokaten

Knut Strömberg

Ledamot av Sveriges Advokatsamfund

STOCKHOLM

REGERINGSGATAN 5 - TEL. 109345

Trafikmål - Rättegångar
Bolags- o. Fastighetsärenden
Boutredningar - Inkasseringar
Familjerätt m. m.

KLICHÉER

På rekordtid, förstklassiga och billiga.

BERGSTRÖM & C:o

TEGNÉRGATAN 37 STOCKHOLM

Frans Carlson

Färghandel

RINGVÄGEN 108
Telefon 433266

HELLASBLADET

Redaktion: Bertil Nordenfelt, Djurgårdsslätten 92, Tel. 611213.
Karl Lagerqvist, Lundagatan 44, Tel. 438944.

Utkommer varje månad.

Annonser: Harald Mellin, Katarina Bangata 19. Tel. 413720
Expedition: Strömsborg, Tel. 106392.

Res till
New-York
på 6 dygn

BREMEN

snabbast — bekvämast

EUROPA

trevligast — billigast

COLUMBUS

Norddeutscher Lloyd

30 Regeringsgatan 30
STOCKHOLM
Tel. 10 40 20

Haglund & Ericson Tryckeri, Stockholm 1933